

živá SLOVA

5

1971

PROSTE
A
BÚDE
VÁM
DÁNO

MAT. 7.7.

Z OBSAHU:

Prečo človek trpí	2
Druhá ruka	5
Nad otázkami našich čtenářů	6
Písmákum	8
Nové poznání?	10
Aký by mal byť On – Ona	11
Darovaný osten	14
Žít kladně	16
Po stopách ap. Pavla	18
Rozpor dvojí lásky	22

ŽIVÁ SLOVA

ČASOPIS KŘESŤANSKÝCH SBORŮ V ČESkoslovensku

Vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořinek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roku. — Předplatné na rok 15, — Kčs, jednotlivá čísla po 5, — Kčs. Administrace časopisu: Josef Holubec, Trávníky 1817, Vsetín. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tiskárna Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5073

SNÁŠEJÍCE SE VESPOLEK V LÁSCĚ

Slovo „nésti“ je spjato s představou zátěže, břemene – práce a námahy. Odvozenina „SNÁŠETI“ se pojí se zátěží, břemenem, jež působí člověk člověku svým porušením, a s prací a námahou, kterou musí člověk vynakládat, aby mohl s druhým společně žít a jemu prospívat.

Prvnímu člověku Adamovi Bůh stvořil druhého člověka – Evu, aby mu byla pomocí a oporu, dal své požehnání v rozmožení lidstva – a stává se pravý opak! Eva je nástrojem k Adamovu pádu a hned další generace dějištěm nenávisti, vraždy a lži. Jaký to paradox! Místo toho, aby člověk člověka doplňoval, podporoval a rozvíjel, je člověk člověku břemennem, překážkou, zhoubou.

Příčinou této situace je hřích, který oddělil člověka od Boha a zbavil jej Jeho požehnaného vlivu! Hřich, který připoutal člověka k Božímu nepříteli a vydal jej jeho mocí! Duch sobectví, živočišnosti a kořistnictví ovládl lidská srdce a proto si navzájem závidí, na sebe nevraží, jeden druhému překáží, jeden druhého klame, zneužívá, vykořisťuje, nenávidí a vraždí svým jazykem, chováním i mečem...

Proti tomuto duchu je třeba zjevení jiného Ducha – lásky, ušlechtilosti a nezločnosti – Ducha Kristova! Jeho nejmocnější zjevení je právě v situaci, kdy duch temnosti dosahuje svého zdánlivého triumfu – na Golgotě! Jak předivně mocná je „bezmodná“ – potupená, pošlapaná a pohrdaná láška Boží, jak vznešený je majestát pohrdané a posmívání Boží ušlechtilosti a jak krásná a moudrá je ona „pošetilost“ Boží nezločnosti!

Charakteristickou vlastností Ducha Kristova je ono snášení těch, „kteří nevědě, co činí“, ona trpělivost s těmi, kteří nechápou a nerozumějí, majíce zaslepené oči své myslí! Pán ví, že není jiné cesty k jejich osvícení, prohlédnutí, poznávání – k přemøjení toho starého ducha v nich než ona snášenlivost.

Snášení je nerozlučně spjato s LÁSKOU. Snášení může být i z jiných pohnutek – ze zbabělosti a strachu – tedy ze slabosti nebo ze zložnosti – z vypočítavosti. Toto neprávě snášení však pomíne rázem, jakmile pomíno pohnutky. Jen snášenlivost z lásky a pro lásku je pravdivá, trvalá a působící požehnání, neboť v lásce není bázně a láška nehledá svých věcí (Jl 4:18, 1K 13:5).

Opravdový křesťané – jimiž je zjeven Pán Ježíš a cena Jeho oběti na kříži – ti, na nichž vykonal Bůh své dílo skrze moc ukřížovaného a zmrtvýchystatého Krista, mají Jeho Ducha. To znamená, že mají nové, přirozené předpoklady pro ono snášení druhých v lásce – pro průchod Boží moci ve svém životě. Golgota je svědectvím, že pravá láška doveče obětovat i nejcennější statek – život, zemřít pro druhého. Jestliže Kristus zemřel za mne jako můj zástupce pro můj hřich, tedy jsem vlastně já v Něm zemřel za hřich a hřichu. A jestliže Kristus vstal z mrtvých jako můj zástupce pro mé ospravedlnění v nebesích, tedy jsem vlastně já v Něm vstal pro nový spravedlivý život! Není možné tedy, aby ten, kdo má Kristova Ducha, kdo je tedy Jeho, kdo „zůstává V KRISTU“ – nemiloval, nesnášel druhé v lásce a v trpělivosti. Ano, v Kristu, s Kristem a pro Krista je možno „všechno snášet, všemu věřit, všeho s nadějemi a trpělivě čekat“ (1K 13:7)!

JÁKOB, protože miloval Ráčel – snášel pro ni Lábana s všemi tvrdými podmínkami služby, ztrpčované nešlechetnými ústrky a křivdami – a „sedm let se jemu zdálo jako něco málo dnů...“ (Gn 29:20).

MOJÍŠ, protože miloval lid izraelský – snášel jej se vším jeho pochybováním, rejtáním, neposlušností a tělesnosti – a raději sám chtěl být zavržen od Boha, než přivolit k jeho spravedlivému vyhlazení (Ex 32:32).

ZENA KANANEJSKÁ, protože milovala svou dceru, snášela pro ni trpělivě a pokorně všecky urážky, jimiž Židé ponízovali a tupili příslušníky jiných národů (Mt 15:22-27).

PÁN JEŽÍŠ, protože mne miluje, snáší mne ustavičně, odpouští mi, za mne se přimluvá – a na Golgotě právě proto zemřel a svou drahou krev prolil, abych i já dovedl snášet druhé, je milovat, jim odpouštět, za ně se přimluvbat, aby mi nic nepřišlo za těžko pro Něho a pro mě bližní na světě snášet!

Slovo „snášet“ v souvislosti s neobrácenými lidmi je nám, nebo předpokládáme – mělo by nám být jasné, jestliže se považujeme za Boží dítky.

IZÁK je krásným obrazem toho, jak může věřící člověk pro lásku k Bohu – k Pánu Ježíši – snášet i vyložené provokace a nehoráznosti od svých nepřátel, když se pro pokoj zříká postupně všech svých těžce vykopaných studnic... a toho, jak slavně se Bůh právě takovýchto svých synů zastane a vykoná své mocné dílo i na srdcích jeho protivníků (Gn 26:15-33).

V našem textu je však výraz „**snášejice SE VESPOLEK!**“ Jelikož je uvedené napomenutí napsáno věřícím křesťanům, jeví se nám v této souvislosti nepochopitelný! Cožpak se vůbec mohou ti, kdož mají Ducha Pána Ježíše Krista, kdož jsou Jeho a zůstávají v Něm, navzájem nesnášet a musejí být v tomto směru napomínáni? Bud' tedy nemají Ducha Kristova a nejsou Jeho (Kristovi) - Ř 8:9, **nebo v Něm nezůstávají** (J 15:4-5)!

Zdá se, že věřící v Efuzu se ocitl v tomto nebezpečí – že je něco odvádělo od Pána, zaměstnávalo jejich srdce, zastíralo Golgotu a její cenu – a že toto „něco“ se mohlo stát překážkou onomu vzájemnému snášení.

DAVID, protože miloval Jonatua (1S 18:1), vyhledal, přijal a snášel chromého MIFIBOZETA v Jeruzalémě, ve svém paláci, ve své přítomnosti, u svého stolu (2S 9). Kdykoliv se podíval na Mifibozeta, viděl v něm Jonatu, jej si připomínal, na něho myslil, jím se zabýval – Mifibozet byl tak spjat ve vědomí Davidově s Jonatou, že král nehleděl na jeho chromé nohy ani nikomu ze svých přátel a služebníků nedovolil pro Jonatua, aby si někdo zlehčil či odsoudil Mifibozeta pro jeho vadu.

Tento Davidův pohled na Mifibozeta pro Jonatua, který je obrazem Otcova pohledu na nás pro Pána Ježíše Krista, nechť je též naším pohledem na každého bratra a sestru! Vidiš v každém bratu a sestře Pána Ježíše samého – Jeho lásku k nim, oběť za ně, drahou prolitou krev na očištění jejich vin, Jeho smrt pro jejich život, slavné zmrtyčtvární pro jejich ospravedlnění a budoucí slavné dokonání v nich a s nimi! Jestliže ano, pak je dovedeš snášet a to nejen trpě, ale aktivně – v lásce, pak dovedeš rozumět onomu tak aktuálnímu napomenutí „...snášejice se vespolek v lásce“. Kk

Nieto asi človeka na zemi, ktorý by nikdy vo svojom živote nepociťoval bolest, utrpenie, nech je to v akejkoľvek forme. V tomto našom „ludskom tele“ častokrát vzdycháme, čo len toho človek musí vytrpjet! Ale prečo? Prečo práve JA musí trpjet, zatiaľ čo ten druhý je zdravý a má sa dobre? Takého otázky nie sú „nové“, kladie si ich človek od počiatku svojich smutných zážitkov po vynhaní z raja. Položil si ju Eliáš, ktorý utekal pred Jezábelou: „Prečo, ó Bože, nespôsobíš div, nezasiahneš proti zlobe tejto ženy, aby som JA nemusel utekať?“ Odpoveď na ňu hľadal i Job: „Prečo

spravodliví trpia a bezbožní si žijú pojkne? Prečo práve JA musím takto trpieť?“ Tak rád by chcel predložiť Bohu svoj súd, má predsa toľko dôkazov (Jb 23:3-4)! Aj Jeremiáš by si chcel s Bohom „pohovoríť“ o Jeho súdoch: „Prečo sa dari cesta bezbožných? Prečo žijú bezpečne a v pokoji všetci tí, ktorí robia neverne?“ (Jr 12:1). Prečo? Budme úprimní, že aj my sme často položili túto otázku Bohu, i keď sme ju možno nevyslovili nahlas. Hľadajme na ňu odpoveď v Písme.

Podľa pôvodu môžeme nemoce rozdeliť do troch skupín:

1. nemoce vrozené
2. nemoce, ktoré si zapríčiníme sami
3. nemoce, ktoré majú svoj pôvod v oblasti mimo nás

1. Nemoce vrozené

V Písme nachádzame nemocných „od narodenia“. Napríklad slepý u Jána v 9. kapitole, alebo chromý, Sk 3:2. Človek od narodenia poznámený liší sa od ostatných ľudí, akoby vopred určený hral na tomto svete podradnú roľu. Prečo? Tak se pýtali učenici Pána Ježíša v prípade slepého (J 9:2), tak sa trápia mnohí i dnes. Kto zreší, jeho rodičia či on sám? Nemocnemu tomu, prečo by „on sám“ mal zreší, keď sa slepý narodil? Odpoveď Pána Ježíša je jasná: vrozená vada nemusí byť následkom hriechu rodičov alebo predchádzajúcich pokolení, i keď to nie je vylúčené. Boh v mnohých prípadoch trestá ľudí na druhom i tretom pokolení. Môže to byť zvláštny Boží zámer s človekom, aby na ňom dokázať svoju moc a svoju slávu.

A tu sme u podstaty problému. Nejde o to skúmať, kto zavinil moju vrozenú telesnú alebo duševnú vadu. Nemôžem vinu zvaľovať na toho či onoho. Ale sa mám pýtať: **Ako Boh chce zjavíť na mne svoju moc, svoje skutky? Môžem Mu poslužiť taký, aký som?** Predpokladom takého postavenia je, že patrím Jemu! Len znovuzrodený človek môže s dôverou očakávať na Boha a dať Mu svoj život k dispozícii. Takýto človek, i keď poznámený nemocou, môže chváliť Boha, rádovať sa v živote a žiť k Jeho chvále.

2. Nemoce, ktoré si zapríčiníme sami

V 3. čísle časopisu sme sa obšírne zmienili o slobodnej väči človeka. Táto sa môže prejať i v oblasti tela. Človek si môže sám spôsobiť bolest, nemoc, hocí Boh s tým nesuhlásí. Musíme si uvedomiť, že Boh vo svojej vševedúcnosti vie o všetkom, o každej mojej myšlienke, o každom kroku a to skôr, ako ho vykonám. A On rešpektuje moju slobodnú väču. Judáš si berie život pod tlakom výčitiek svedomia. Či Boh si azda prial takúto jeho smrť?

Ked' čítame Starý zákon, nachádzame v ňom zvláštne zdravotnícke pravidlá, ktorími sa mal izraelský ľud riadiť, aby ho nestihla nemoc. Sú známe pravidlá, doporučenia lekárov a žiaľ, že často ani veriaci ľudia sa nimi neriadia. Ak sa veriaci človek napije veľkého množstva

alkoholu, či sa azda neopije? Stane sa „zázrak“, že mu to neuškodí? Ak vypije jed, či sa neutráví? Podobne je to s nemociami. Ak nedodržujeme zásady životsprávy a onemocnime, potom táto nemoc je prirodzeným následkom nerozumnosti alebo našej nevedomosti.

Pripomeňme si ešte, ako pokúšal satan Pána Ježíša. Postavil Ho na křídlo chrámu a povedal Mu: „Ak si Syn Boží, hod sa dolu, lebo ved' je napsané, že svojim anjelom prikáže o tebe a vezmú ťa na ruky, aby si neuderil svojej nohy o kamen“ (Mt 4:6). Pán Ježíš odmietal tento návrh, lebo je to pokúšaním Boha. Boh zasľubuje svoje deti chrániť ako zrenicu svojho oka. Ale deti musia posluchať. Ak hazardujem so svojím zdravím alebo životom, potom neposlúcham Jeho Slovo a privodím si nemoc sám, vlastným rozhodnutím.

3. Nemoce, ktoré majú svoj pôvod v oblasti mimo nás

Prikladom toho je Job, o ktorom tak mnoho vieme. Satan si vyžiadal Boží súhlas, aby ho mohol nemocou trápiť a tak priviesť do duševného stavu, v ktorom by zlorečil Bohu (Jb 1:11).

V 2. Mojžišovej 15:26 čítame o tom, že Boh dopustil nemoce na Egypt a môže ich dopustiť aj na Izraela, ak nebude posúšať.

O tom, či bude na niekoho „položená“ nemoc, sa rozhoduje mimo človeka, ten k tomuto rozhodnutiu dáva iba podnet, príčinu, alebo je len „nástrojom“, objektom, na ktorom Boh ukazuje svoju moc. V každom prípade, či nemoc „položil“ satan, alebo priamo Boh, vychádza ona z Božieho dopustenia. Satan musí mať k tomu Boží súhlas. Vyjadril to aj Pán Ježíš slovami k Petrovi: „Satan si vás vyziaľal, aby vás preosídlil ako pšenicu; ale ja som prosil za teba, že by nezašla tvоя viera“ (L 22:31-32).

Tieto nemoce z Božieho dopustenia majú určitý cieľ:

- a) sú trestom za neposlušnosť a hriech
- b) slúžia k výchove človeka
- c) majú predísť horšie veci v živote človeka
- d) sú dôsledkom nasledovania Pána Ježíša

e) slúžia k oslavie Božej.

Len heslovite sa vráťme k týmto cieľom.

a) Pôrodné bolesti, pot tváre, únavu – to všetko je následkom hriechu prvých rodicov. Keby nebolo hriechu, nebolo by ani nemoci a smrť. **Pride doba, keď už**

nebude viacej bolesti (Jz 21:4). Pokiaľ sme však na zemi, naše smrteľné telo môže onemocniesť. Mnohí sa domnievajú, že každá nemoc je i u veriacich následok nejakého konkrétneho hriechu. Ako vidíme, majú pravdu len z jednej šestiny. Môže byť 5 ďalších príčin okrem následku hriechu.

Ako vieme, nielen nemoc, ale i smrť môže byť následkom hriechu, Božím súdom za hriech. Spomeňme si na Ananíasha a Zafiru. Je hriech na smrť (1J 5:16). Kto taký vykoná, netreba sa za neho ani modliť. Ak príde do nášho života nemoc, pýtajme sa, či sme nezhrešili, či sme nejedli „z toho chleba“ a nepili „z toho kalicha“ nehdene. „**Preto je mnoho slabých a chorých**“ (1K 11:29-30), že nepri- stupujú k lámaniu chleba hodne.

b) Pavel mal nejaký „ostreň v tele“. Nevieme presne, čo to bolo a na domneniekach nechceme stavať. Bolo to však niečo, čo ho „pichalo“, spôsobovalo bolest, a skôr telesnú ako duševnú. Prosil Pána, dokonca trikrát, aby to od neho vzal (2K 12:7-10). Pán to neučinil i keď sa jednalo o verného a oddaného Božieho služobníka. Dal mu „milosť“, aby to mohol znášať. Ciel tejto bolesti bol, aby sa príliš nepovysloval. Výchovný ciel. Aj my máme všelijaké „ostreň v tele“, ktoré nás majú viesť k tomu, aby sme sa nepovyslovali, ale žili v trvalej závislosti na Jeho milosti.

Taký istý účel mala i skúška u Joba, ktorý následkom utrpenia získal viac, ako bez neho. Z utrpenia vychádzajú ľudia zocelení, pevní, ako strom od počiatku vystavovaný vetrom a búrkam.

c) Istý brat, ktorý bol na návštive v jednom zobre, tam naraz onemocnel. Nemohol sa v nedeľu večer vrátiť domov, či na druhý deň. Vlak, ktorým mal v nedeľu cestovať, vykoľajil a mnho ľudí z neho zahynulo. Náhoda? Zhoda? Okolnosti? Nie, Boh dopustil nemoc, aby takto milého brata ochránil od smrти alebo horšej nemoci.

Tak Boh chcel ochrániť Ezechíáša od špatného konca jeho života, keď dopustil na neho nemoc k smrti (2Pa 32:24). Ezechíáš to nepochopil, nesúhlásil s Bohom. Boh mu pridal 15 rokov života, ale aké boli následky? Boh často odvoláva ľudí z nášho stredu a nevieme prečo. On vie. Pokiaľ sa to nedozvieme tu, na zemi, pred súdnou stolicou Kristovou iste.

d) Koľko opravdových kresťanov trpe- lo i zomrelo pre meno Pána Ježiša? To

je „údel“ Jeho nasledovníkov. On to pri- pomínal učenikom a pripomína skrze Svoje Slovo i dnes. Ak Ho chceme na- sledovať, musíme zaprieť samých seba, vziať kríž a tak ísť za Ním. **Či nie je nemoc a bolesť často týmto „križom“?** Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúsenie, ako čo by sa vám diala čudná vec. Ale nakoľko máte účasť na utrpeniach Kristových, radujete sa... Ak vás hanobia pre meno Kristovo, blahoslaveni ste... Ak tripi niekto ako kresťan, nech sa nehanbi, ale nech oslavuje Boha v tejto čiastke“ (1P 4:12-16).

e) Vieme o predívnej nemoci Lazarovej. Pán Ježiš o nej hovorí: „**Tá nemoc nie je na smrť, ale na slávu Božiu, aby ňou bol Syn Boží oslávený**“ (J 11:4). Tým, že On nás môže uzdraviť, je oslávený i v dnešnej dobe. Mal som možnosť počuť rozprávanie bratov: „Bol som zasiahnutý elektrickým prúdom. Padol som zo sto- žiara. Vstal som a ani ruky som nemal popálené. Iní na tomto mieste by boli mŕtvii...“ — „Zomieral som v dôsledku niekoľkých infarktov. Prosil som Pána, veril som, že len On ma môže zachrániť. A Jemu sa tak ľubilo...“ Tito a ďalší môžu svedčiť o divoch Božej lásky vo vlastnom živote a tak osláviť Pána na zemi.

Z toho však nikto nemôže usudzovať, že z každej nemoci, ak máme vieriť, nás Pán uzdravi. Prečo neboli Timoteus uzdravený (1Tm 5:23), či mal „malú vieri“? Alebo Epafroditus, ktorý bol „tak one- mocný, že už bol blízky smrti“ (F 2:27). Ale Boh sa zmlivil nad ním. Prečo? To nebola nemoc „od satana“ ani následok hriechu, ale „**pre dielo Kristovo nasadil svoj život až k smrti**“ (F 2:30).

Z tejto krátkej „prechádzky“ Božím Slo- vom, na ktorej sme kládli otázku: „**PRE- ČO ČLOVEK TRPI?**“, dostali sme jednu odpověď: „**Ô, hlbino bohatstva a mûdrosti a známosti Božej! Aké nevzýpta- teľné sú jeho súdy a nevystihnutelné jeho cesty! Lebo kto poznal myseľ Pánu?** Alebo kto kedy bol jeho radcom, aby sa bol s ním radi?... Lebo z neho, skrže neho a pre neho je všetko. Jemu sláva na veky. Amen“ (R 11:33-36).

Milovaní! Pán vie o každej našej bolesti o každom utrpení. Niektorí si za- príčinime sami, iné sú z Jeho dopustenia. Nedajme sa zvádzat bludným učením! Nech je Božie Slovo základom, na ktorom budeme stavať vierou celý nás život.

-jos

DRUHÁ RUKA

Zapomnél jsem už, jak se stalo, že se naše malá pánská společnost obírala najednou náboženskými otázkami. Snad to způsobilo náhodně pronesené slovo. Zkrátka, bavili jsme se o tom, čemu je možno ještě dnes věřit a čemu ne, který ze starých názorů se pro dnešního moderního člověka nehodí, a který z nich se dá sladit s naším dnešním poznáním světa. Kulašoučký doktor, bodrý, statný paděsátník byl nejradičnější ze všech.

Rekl: „Celá víra v zázraky, jak se požaduje od nás křesťanů, nemůže přece už vůbec obstát před výsledky moderní vědy.“

Téměř všichni s ním souhlasili. Jenom mladý, štíhlý člověk, kterého jsem ještě neznal a který se dosud držel skromně v pozadí, se otázel:

„Víte, pánové, co je nejpodivnější na divu?“

Všichni se na něj zahleděli plní očekávání.

„To, že na nám vlastně nic divného není!“ Bez přerušení pokračoval: „Zázrak neodporuje přirodním zákonům, ale děje se v souladu se zákonitostmi světa, které nám dosud nejsou známy.“

„Dovolte,“ odpovádal doktor, „Bible nám např. přisuzuje, abychom věřili, že...“

„Ano, události Bible, které jsou označovány jako zázraky, se vám jeví takto, protože jste sám nezažil nikdy zázrak.“

„To připouštím. — Isem člověk, který spoléhá na své oči a nenechá se zásadně balamutit. Všechno, co jsem dosud pozoroval, se odehrávalo zcela přirozeně.“ Jemný úsměv přeběhl po tváři mladého muže. Zeptal se:

„Smím vám teď hned bez přípravy předvést zázrak, abyste viděli, na čem záleží při hodnocení?“

Vzal ze stolu malé pravítko, uchopil je mezi dva prsty a držel je v natázené ruce před přítomními.

„Ach tak, už rozumím, zábavný kejklišský kousek,“ poznamenal jeden z přítomních.

„Vůbec ne! — To, co vám teď předvedu, myslím naprostě vážně. Co se stane, rozevřu-li prsty? Samozřejmě řeknete, že pravítko padne na zem a zůstane ležet na koberci. To by se mělo stát vlivem zemské přitažlivosti. Kdyby se však toto malé pravítko vzneslo ke stropu, když je upustím, nebo zůstalo stát ve vzduchu — co pak?“

„To by byl ovšem zázrak,“ zvolal doktor, „ale to nám přece tady nechcete předvádět!“

„Hned uvidíte.“

Rozevřel prsty a pravítko padalo. Ale levá ruka mladého muže je zatvrdila.

„Vidíte, teď jsem vám předvedl opravdový zázrak. Proti vašemu oprávněnému očekávání nedopadlo pravítko na zem, ale zůstalo stát ve vzduchu.“

„No, toto,“ vybuchl doktor, „to už je vrcho! Vždyť vaše druhá ruka pravítko jednoduše zachytily. Ano, když bylo zůstalo volně ve vzduchu, to by bylo něco jiného!“

„Pan doktore,“ odpověděl mladý člověk, „jsem vám velmi vděčen, že jste právě teď použil výraz „druhá ruka“. Ovšem „druhá ruka“ zasáhla. Při každému zázraku totiž vstoupí nečekaně v činnost „druhá ruka“ a uskuteční něco, co se našemu rozumu zdálo předtím nemožné. Při mém malém pokusu jste ovšem všichni viděli onu „druhou ruku“, a tím se liší můj div od biblických. U nich neviděl nikdo „druhou ruku“, ale přece byla zde“. Nezrušil jsem zákon tizé, která táhne padající předmět do hloubky tím, že jsem zasáhl svou levici. Jenom pro tento jediný případ jsem zrušil její působení. Tíže byla překonána jinou, mocnejší silou.“

„Druhá ruka“, opakoval zamysleně, jako by hovořil sám k sobě. „Výborně řečeno — druhá ruka! Kdybychom ji mohli vždycky vidět, všechny rozpory by

byly překonány.“ Podivil se na nás jakoby se probouzel ze sna a zamyšleně řekl: „Patřím k lidem, kteří už často pocitili ve svém životě „druhou ruku“, která činí denně nespočetné množství zázraků. „Druhá ruka“ – toto slovo nikdy nezapomenu!“

Ani my bychom neměli zapomenout na „druhou ruku“.

Přel. D. Z.

NAD OTÁZKAMI NAŠICH ČLENÁRŮ

JEŠTĚ K OTÁZCE č. 4:

CO ZNAMENÁ NAPLNĚNÝ SVATÝM DUCHEM?

V minulém čísle jsme uveřejnili jeden pohled na otázku naplnění Duchem svatým. Uveřejnili jsme ho doslovně. Někteří naši čtenáři si všimli slova „kontrola“ Duchem svatým, které plně nevystihuje práci Ducha Božího v nás a na nás. Proto se opět k této otázce vracíme.

Bratr Butcher sám v Písemném odkazu podotýká, že předmět o naplnění Duchem svatým je velmi důležitý a praktický, protože sami často cítíme, že nejsme jím plni. Příkázání: „**Naplnění budete Duchem**“ (Ef 5:18) je právě tak závazné, jako jiné přikázání, např.: „Nebývejte nikomu nic dlužní“, „neopijejte se vlnem“ a jiná. Jaké by to bylo svědectví, kdyby každý bratr a sestra v Kristu a každý sbor svatých byli naplněni Duchem! Finost Ducha je potřebná všem. Potřebuje ji sestra - matka - k výchově svých dítěk právě tak, jako ta, která udržuje v čistotě místnost pro shromáždění, i jako dary obdařený bratr, který zvěstuje evangelium tisícům duší. Apoštolé žádali aby bratři, kteří měli **sloužit stolům, byli plni Ducha** (Sk 6:3); a jak slavně pokračovalo dílo Boží, když v onom sboru byli muži takto vyzbrojeni.

Ti, kteří byli naplněni Duchem, vydávali se Pánu ochotně; byli zmocněni k zvláštním úkolům a zaujali takový postoj ke svědectví pro Pána, aby Bůh mohl při nich projevit svou slávu.

Co dělat, abychom byli naplněni Duchem?

Nestačí žádat si nebo modlit se o naplnění Duchem svatým. Záleží na tom, zda v našem srdci není sobectví, pýcha, závist a další nectnosti. K tomu je třeba naprostá odevzdanost a oddanost, pravá poslušnost, očekávání na Boha v skrytosti a na modlitbách. **Nejděná se o to mít více Ducha svatého, ale o to, aby On měl více z nás.** Každý věřící obdržel dar Ducha svatého, ale ne každý dává cele své srdce, tj. mysl, cit i vůli Jemu k dispozici. Jak nás má On vést, když odmítáme poslušnost, když se řídíme podle vlastních rozhotodnutí a dokonce žádostmi těla!

Učedníci se nikdy nemodili o naplnění Duchem a přesto se tak stalo (Sk 4:23-31). Modlili se, aby byl oslavován Bůh a aby svobodně mohli mluvit Boží Slovo. Ano, ti, kteří jsou naplněni Duchem, jsou praví modlitebníci. Pak mluvili směle Boží Slovo. Tak nám Písmo dává výklad i vzorný příklad k apoštolskému napomenutí: „**Budete plní Duchem**“ (Žilka). Tím je zjeven stav srdce těch, které může Duch Boží naplnit a použít těk k oslavě Ježiho jména.

Být plní Ducha, neznamená mít nějaké zvláštní a vzletné pocity, ale že „**reky vody živé od něho poplynou**“ (J 7:33). Možíš výběc nevěděl, že se jeho tvář skvěla, když sestupoval s hory, kde 40 dnů a noci byl v bezprostřední blízkosti Boží, Aron a všichni Izraelité to však viděli (Ex 34:29-30). Tak pravděpodobně i ti, kteří jsou plni Ducha svatého, budou druhým zkušeným bratřím známí jako takoví, i kdyby sami si toho nebyli plně vědomi.

Toto naplnění může být opět ztraceno a proto potřebujeme trvale a srdečně obecenství s Bohem. Ten, kdo je naplněn Duchem, pozoruje svůj život, je v neustálém střetu, podmaňuje své tělo a podrobuje do služby tak, aby to, co dokáže, bylo především skutečností jeho života (F 2:16 1K 9:26-27).

To, co Boží Duch působí v nás a skrze nás, bude předmětem dalších úvah.

Zpracováno podle F. B. Písemný odkaz str. 266, 267 a příspěvku ed. u. -jos

POĎTE KU MNE

V novom zákone je niekoľko významných pozvaní od nášho Pána. S každým Jeho pozvaním je spojené i Jeho požehnanie. Pravda, len pre tých, ktorí Jeho pozvanie poslúchnu a pridu k Nemu. Pre neposlušných sú bezvýznamné. Prvé z nich je to známe: „**Podte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení a já vám dám odpocinutie**“. Toto je to prvé pozvanie, ktorým sa Pán Ježiš približuje k hriesciu človekovi. Všetci, ktorí chcú byť spasení, musia toto pozvanie prijať, poslúchnuť a k Pánovi prísť. My veriaci sme to všetci urobili a dosiahli sme odpocinutie pre svoju dušu. Len čo sme to urobili, bolo nám znáte ľažké bremeno hriechov. Boli sme spasení. Kto vysloví radosť ľakto spasených ľudí?

Dalšie Pánovo pozvanie zní: „**A pod, nasleduj ma...**“ (Mt 19:21). Toto pozvanie patrí iba tým, ktorí poslúchli to prvé. Pred tým sime boli vedení rôznymi vodcami, svojimi náhladmi, sklonmi, alebo vytúženými cieľami. Odteraz ale máme nasledovať Pána. Máme ísť za Jeho hlasom, v Jeho šlapajach. Máme sice na sebe Jeho jarmo a bremeno, ale to je ľahké a rozkošné. To nám skôr slúži za kridla, ktoré nás unášajú. Pán nás neopustí. Neponechá nás náhodám, alebo nehodám. Ked' Ho budeme nasledovať, budeme si aj my spievať: „On vodi mne, On vodi mne. Svou pravici, On vodi mne.“ Ked' sme predali všetko čo sme mali, opustili to, čo sme si cenili, nebude nám ľažké nasledovať nášho Pána.

Dalšie pozvanie platí týmto Jeho nasledovníkom. Škoda, že si ho mnohé dieťky Božie tak málo všimajú. Ba často ho ani nepočujú na svoju veľkú škodu: „**Potom im povedal Ježiš: Podte, raňajkujte**“ (J 21:12). Pán nechce, aby Jeho služobníci hľadovali v Jeho službe. On sám im prichystá pokrm a potom ich volá, aby jedli. Koná toto pravidelné, nie iba časom. Na nás je, aby sme aj my k Nemu ísť pravidelne a sýtili sa dobrým Jeho stolu. Ked' si otvoríme Bibliu, nehľadajme v nej len prikázania a výstrahy. Hľadajme v nej pokrm pre našu dušu a sýtme sa ním. My, ktorí slúžime slovom v zhromaždeniach, snažme sa vynášať z neho pokrm. Nech naše kózne nie sú iba vzdelenávanie, napomínanie a výstrahy, ale nech sú pokrmom. Tak, ako to Pán povedal svojim. Nuž tak dbajme vždy na toto Pánovo pozvanie, prídeme k Nemu a sýtme sa pokrmom, ktorý nám pripravil.

Dalej nás Pán volá: „**Podte vy sami osobitne, na pusté miesto a odpocininte si trochu**“ (Mk 6:31). Z tohto Pánovho pozvana vidíme, že On svojich nevolá iba do ustavičnej činnosti a služby pre Neho. On vie, aké my sme slabé tvory. Preto On svojich povoláva i od rôznych povinností, prác a služieb, aby prišli k Nemu a odpocinuli si. Oby sme často počuli toto Pánovo pozvanie, zanechali na čas všetko a ísli k Nemu. Aby sme prišli k Nemu a v Jeho prítomnosti odpocívali. Aká to slávna prednost Božích detí! Isté malé dievčatko prišlo za svojím otcom do kancelárie. Postavilo sa pri ňom a bez slova stálo. Na otcovu otázku čo si praje, odpovedalo: „Nič, otecko, chcem tu len byť pri tebe.“ Konajme tak aj my voči nášmu Pánovi. Nechoďme k Nemu iba ked' máme problémy a potreby.

Dalšie Pánovo pozvanie: „**A on im povedal: Podte a vidzte**“ (J 1:40). Pán nás denne i takto volá. Vždy nám má čo zjavovať zo svojho slova, o sebe a svojich veciach. Chce, aby sme videli Jeho slávu, aby sme viacej videli z Jeho plnosti, ktorá je v Ním. Viacej požehnania, viacej obecenstva s Ním. Prichádzajme k Nemu, aby sme boli s Ním, aby sme boli v Jeho spoločnosti. Tam máme zaručené stále poznávanie vecí, ktoré oko nevidalo, ani ucho neslyšalo, ani na srdce ľudské nevstúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí Ho milujú.

Len ked' Pána viacej poznáme, budeme Mu viacej dôverovať, viacej Ho obdivovať a oslavovať vo svojom živote. Nuž tak milovaní, všimajme si veľmi vážne tieto Pánove pozvania. Ked' tak budeme robiť, stanú sa nám ony zdrojom mnohého a rozmanitého požehnania.

Konečne ale čakajme celý čas na Jeho posledné pozvanie, ktoré čoskoraz zavznie Jeho vyvoleným: „**Podte požehnani môjho Otca, vládnite dedične kráľovstvom vám pripraveným od založenia sveta**“ (Mt 25:34). Ked' budeme pripravení, tak aj my budeme volať: „**Áno, príd Panie Ježiši**“ (Jz 22:20).

J. S.

Pismákum

JERUZALÉMSKÉ BRÁNY NEHEMIÁŠ 3

7. VODNÁ BRÁNA (3:26)

Je velmi zajímavé, že tato brána nebyla opravována. Připomíná nám Slovo Boží, které je tak často obrazně označováno jako voda (J 3:5; 13:1-16, Ef 5:26). Slovo Boží je dokonale, nepotřebuje žádných oprav, ale napravuje všechny ty, které se jím napravit dají.

Ve spojení s touto branou jsou uvedeni NETINEJSTÍ — darování, věnování, kteří bydleli v

OFEL — vysoké místo, opevnění

a byli šťastnými přísluhovači chrámovými, čerpali a nosili vodu — proto se zdržovali u Vodné brány a konali ještě jiné služby chrámové, oříhali chrámovou bránu, stípalí a sekali dříví a pomáhali při zábějení obětních zvířat. Pro tu službu byli darováni a byli jí oddáni. Byli v bezprostředním styku s tím, co bylo takovým dojemným předobrazem osoby a dila našeho Spasitele. Nejvíce vyniká ten vztah k Vodné bráne. Být spojen se Slovem Božím v tak úzkém životním svazku znamená bydlet vysoko — OFEL —, hledat ty věci, které jsou „vrchní“ (Ko 3:1-7). Zda se Pán na nás nedívá jako na Netinejské, „darované“? „Všecko, což mi dává Otec“ (J 6:37), „oznámil jsem jméno Tvé lidem, které jsi mi dal“ (17:6), „za ty, které jsi mi dal“ (17:9), „kteréž jsi mi dal, zachoval jsem“ (17:12). Snad na tu skutečnost zapomínali Korintští, když jim

musel apoštol Pavel napsat: „nejste sami svoji“ (1K 6:19).

Zapomínali jenom Korintští?

8. KOŃSKÁ BRÁNA (3:28)

Ani tato brána nebyla opravována. Představuje nám tedy opět něco, co opravy nepotřebuje. Pravděpodobně byl tou branou řízen veškerý provoz koňský nebo ji vodívali koně k napájení. Jednou z nejstarších částí Písma je kniha Jobova a v ní máme nejkrásnější popis koně z celé světové literatury (39:19-25). Sám Bůh tam popisuje krásu a sílu koně, stvořeného pro jezdce a boj. Připomíná nám tedy Końská brána boj a vítězství lidu Božího (Pr 21:31, Jer 8:6). „Musil jsem psát vás napomíncaje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dáná svatým“ (Judy 3). „Není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnosti, proti světa pánum, proti duchovním zlostem vysoko“ (Ef 6:12). Apoštol Pavel popisuje věřícího jako rytíře Ježíše Krista v 2. listu Timoteovi a o sobě tam praví, že „boj výborný bojuval“ (2:3-5, 4:7). A vítězství je na naší straně (R 8:37-39).

Vlastnit koně a dovážet je z ciziny bylo královskou výsadou a králové byli varováni, aby tak nečinili ve velikém množství. Z Písma je vidět, že koně souvisí s palácem (2K 11:26) a že byly oro Izraele něčím zvláštním. Cizí původ, důstojnost, síla, boj a vítězství — to všechno jsou vlastnosti, které mají vyznačovat lid uvnitř hradeb, který má nebeský původ a v nebesích svou vlast (J 3 F 3:20). Také rychlosť vyznačuje koně (Iz 30:16, Jer 4:13, Ab 1:8, Iz 63:13) a lid Boží „chvátá ku příští dne Božího“ (2P 3:12) jako královské kněžstvo. Jenom kněží opravovali blízko té brány, představuje nám tato brána naše postavení na němž se nic nemění. Na našem stavu však ano, proto opravoval každý proti svému domu. To je nozadí a doprovod k onomu chvátání (2P 3:11). Chvátáme vstříc příchodu Pána, o tom mluví

9. VÝCHODNÍ BRÁNA (3:29)

Ani tato brána nebyla opravena. Představuje nám tedy něco, co má mít mocný vliv na nás. Z knihy Ezechielovy se dovíme, že tudy odešla sláva Hospodinova (kapitola 10) a až se opět jednou navrátí, aby spočinula ve velikém chráme tisíciletého království, přijde z této východní strany (kapitola 43). Když Pán opustil chrám a zanechal jej pustým, prošel touto branou, aby naposled usedl

na hoře Olivové, když se napřed zmínil o svém opětném příchodu (Mt 23:39-24:3). Ve své řeči použil Pán obrazu o blesku, který ozářuje oblohu od východu až na západ (v. 27), což může ve spojení s proroctvím Zachariášovým 14:4 a Žalmem 24 ukazovat na Jeho opětný příchod, na jehož začátku bude vtržena církev Jemu vstříc do oblaku. Tato část bude pro svět neviditelná, pak sestoupí viditelně na tento svět, jak o tom svědčí uvedená místa. V tomto spojení jsou významná jména

SÁDOCH — spravedlivý

Při příchodu Pána vstanou spravedliví z mrtvých a budou spolu s těmi, kteří budou jako žijící proměněni, postaveni před soudnou stolicí Kristovu.

IMMER — beránek, výmluvný

Je pozoruhodné, že i Sádoch, syn Im-

merův, opravoval proti svému domu. Tak je tomu s každým, kdo uvěřil v Beránka Božího, je spravedlivé živ ve svém domě, kterému slouží k uvěření a vede stále řec o tom, že Pán přijde, jak je to i posledním slovem církve „Přijdiž tedy, Pane Ježíši!“ (Zj 22:20).

SEMAIÁŠ — vyslyšen Hospodinem

Pán vyslyší svůj lid a přijde si pro něj a naplní se význam jména jeho otce

SECHANIAŠE — přebývání Hospodinovo, jak praví apoštol Pavel „a tak vždycky s Pánem budeme“ (1Te 4:17). Semaiáš byl strážný Východní brány, první strážný, který je v této kapitole uveden. Jak krásný předobraz pro nás, očekávat Pána jako ponocní svítání (Ž 130:6-8). Vyhližejme Pána a volejme Mu vstříc: „Přijdiž tedy, Pane Ježíši!“ On brzy přijde.

Dr. J. Zeman

Biblické náčrty

Pod tímto záhlavím budeme uveřejňovat výběr biblických náčrtů z knihy „1000 nových biblických náčrtů“ G. R. Brinkeho v překladu br. Stuchlíka. Jistě bratří najdou v této rubrice pomocnou pro přípravu ke službě Božímu slouven.

1. Ovace pravého pokání

- hluboký smutek nad hříchem před Bohem (2Pa 7:14, Jk 4:9)
- opovržení nad naším stavem (Jb 42:6, Lk 3:10)
- upřímné vyznání hřichů (Sk 3:19, 26:20)
- opuštění cesty hřichu (1S 7:3, Iz 55:7)
- skoncování s každým poznáním hřichem (1Te 1:9)
- výsledkem je poctivé ovoce pokání (2K 7:11)

2. Zkušuj sebe

- jsi-li solí bez její sily (Mt 5:13)
- je-li tvůj dům vystaven na přsku (L 6:49)
- je-li na tvé ratolesti také ovoce (J 15:8)
- je-li tvoje svíčka přikryta nádobou (L 8:16)
- jsi-li koukolem místo pšenici (Mt 13:30)

— jsi-li cizí dítě nebo syn (Žd 12:8)

3. Příchod Kristův

- pros zaří Otce (Mt 6:10, Zj 22:20)
- pevně tomu věř, počítej s tím (1Te 4:14-18)
- očekávaj je, nespí (Tt 2:13)
- urychlí Jeho příchod (2Pt 2:13)
- miluj Jeho příchod (2Tm 4:8)
- dbej, aby s pak nebyl zahanben (1J 2:28)
- zvěstuj Jeho příchod (2Tm 4:2)

4. Běžec na závodní dráze

- počátek počíná obrácením (Mt 7:12-15)
- pokračuje dále odložením všech břemen (Žd 12:1)
- musí být dodržována pravidla (1K 9:26)
- běh musí být proveden podle předpisu (F 3:12-13)
- cíl musí být stále na očích (F 3:14)
- ziskem je koruna (1K 9:25)

5. Cesta k Bohu

- je to úzká cesta (Mt 7:13-14)
- cesta stále otevřená (Iz 60:11)
- cesta nová a živá (Žd 10:20)
- cesta jistá — není lva na ní (Iz 35:9)
- cesta jediná, která vede do domu Otce (J 14:6)

nové poznání?

V posledních letech se hlavně na Západě rozšiřuje „nové biblické učení“ o vztahu věřících lidí k izraelskému národu. Žel, že některé myšlenky tohoto učení pronikly i k nám a nacházejí živnou půdu v myslích lidí. Na první pohled se tyto myšlenky zdají být věrohodné, vzdýt se odůvodňují Písmem, ale po hlubším prozkoumání a srovnání s učením Pána Ježíše a apoštola zjištujeme, že se jedná o bludné učení se všemi jeho průvodními znaky. Nechceme na stránkách našeho časopisu polemizovat, ani vyvratet toto učení, ale upozornit naše čtenáře na nebezpečí, zastřené na první pohled biblickou rouskou, a podle pokynů Písma: „ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchů, jsou-li z Boha“ (1J 4:1) zveřejnit poznání našich starších bratří o tomto učení.

„Nové poznání“ o vztahu věřících lidí k izraelskému národu vychází z těchto základních myšlenek:

1. Všichni věřící lidé novozákonné doby jsou símě Abrahamovo podle epištoly Galatským 3:29: „A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové“. Tento verš si vykládají „podle těla“, že věřící člověk má „krev“ Abrahámovu, je tedy tělesným bratrem Izraelity. Opačně pak jenom ti, kteří mají izraelskou krev, mohou být Kristovi, i když výjimečně, v malém množství, mohou být spaseni i „pohané“, tj. ti lidé, kteří v sobě nemají ani náznak spojení s Abrahamovým se-menem. „Logicky to vysvětlit nejde, ani není třeba, ale dá se tomu všemu věřit, proto jsme obdrželi Boží dar – víru“, tvrdí zastánci tohoto učení.

Co k tomu dodat?

Není to nic nového, že mnozí již v minulosti, dokonce za života apoštola Pavla, tvrdili, že jedině tělesní synové Abrahama mohou být spaseni. To se nám jasné odkrývá v epištolě Galatském. Proto, aby se stali syny Abrahámovy, nechali se věřící v Galaci obřezovat a připoutali se k Zákonu, aby tak lépe mohli pokračovat ve šlé-pějích Abrahámových. Rozbořem dopisu Pavla Galatským bychom si mohli objasnit, že synem Abrahámovým je každý, kdo věří. Je zde duchovní spojitost mezi věřícími novozákonné doby a věřícím Abrahamem. Ne ti jsou synové Abrahamovi, kteří říkají: „Otec nás je Abrahám“, ale ti, kteří konají jeho skutky a hledíce na Pána Ježíše vírou jako Abrahám, kráčejí v jeho šlépějích (J 8:36, 56).

2. Po smrti krále Salomouna kolem roku 930 před Kr. došlo k rozdělení státu na království izraelské a království židské. Z Božího dopuštění babylonský král Nabuchodonozor kolem roku 600 př. Kr. odvedl izraelský národ z obou království do zajetí. Za několik let (asi 60) je zajatcům povolen návrat do vlasti. Židé židského království se vrátili do své vlasti hromadně s Ezdrášem až roku 458 př. Kr. Deset pokolení Izraele, bývalí občané izraelského království, se ze svého zajetí do vlasti nevrátili. Někteří zdomácněli na území svého zajetí, jiní odešli do celého světa.

A právě těmto deseti pokolením Izraele věnuje „nové učení“ mimořádnou pozornost. Podle něho tento dům Izraelský=Efraim (Ez 37:15-28, Oz 4:17 atd.), je označován jako „národy“ tam, kde je řec o „pohanech“. Těmto „národům“ se stal Abrahám otcem (Gn 17:4-7), na ně se vztahovalo slovo z Gn 17:16, 48:19, R 4:16-18, 9:24-26. „Řekové“ i „Samaritáni“ jsou vlastně lidé z 10 pokolení izraelských, oni jsou označeni jako „marnotratný syn“ (Lk 15:11-12), „ovce z jiného ovčince“ (J 10:16), „daleci“ (Ef 2:17), odcizeni od společnosti Izraele“ (Ef 2:12) atd. Proto evangelium milosti je vázáno na určité prostředí, Pavlovi bylo zabráněno mluvit v Asii (Sk 16:6-11), protože deset pokolení izraelských šlo od východu na západ (Oz 12:1), tj. do Evropy.

Co k tomu říci? Odpovězme Písmem:

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozenceho dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“ (J 3:16).

„Zjivila se zajisté ta milost Boží spasitelná všechnm lidem“ (Tt 2:11).

„Neboť nechci, bratři, abyste nevěděli tohoto tajemství (abyste nebyli sami u sebe moudří), že zatvrdilost z částky přihodila se Izraelovi, dokudž by nevesla plnost pohanů. A tak všecken Izrael bude spasen...“ (R 11:25-26).

„Hle, dám ti některé ze synagogy satanovy, z těch, kteří říkají, že jsou Židé, ale nejsou jimi, nýbrž lžou...“ (Zj 3:9).

Nepřekvapuje nás to, že doba před příchodem Pána Ježíše pro cirkev je v intenzivním náporu „satanské školy“, že „v posledních časích odvrátí se některí od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení dábelských“ (1Tm 4:1). Tento duchovní podvod je skutečně úžasný. Nedivme se tomu, vždyť jeho strůjcem je „otec vši lži“, který se za tím účelem všelijak proměnuje v „anděla světlosti“. Největší činnost vyvíjí tam, kde nastalo duchovní probuzení, aby je zmařil, rozobil jednotu Ducha ve svazku pokoje (Ef 4:3). Duch, který není z Boha, vyhne se znenáhla a velmi obratně základem pravdám Písma a převrací je. Takový duch vede k neposlušnosti, nesnášenlivosti a k tomu, aby lidé postavili na první místo své „poznání“, nikoliv dílo Boží. Jde jim o télo a ne o duchovní hodnoty.

A proto i toto „staré učení“ v nové podobě o vztahu věřících lidí k synům Abrahámovým podle těla považujeme za bludné, není to učení Pána Ježíše a ani apoštolské a podle toho nám platí slova 2. listu Jana 10-11. -jos

(Dokončenie)

V minulom čísle sa vyjadrovali veriaci ženy k mužom. Teraz to bude opačne. Na základe výsledkov našej „miniankety“ sa hodnotenie týka viac-menej manželiek. Skutočných i budúcich. Ako sa sami presvedčíte, veriaci chlapci a muži chcú mať skutočne veriaci manželky, dávajú prednosť vnútornej krásie pred vonkajšou a nepotria si na atraktívnosť alebo módu. Je zaujímavé, že mnogé vlastnosti uvádzajú priamo z Písma. Je to dôkaz, že v Biblia je možné nájsť naozaj všetko, čo patrí k problematike ľudského života.

I. Aká by mala byť veriacia žena a matka?

Tu sú niektoré odpovede:

- Veriacu ženu si predstavujem takto:
1. – Aby kresťanský život brala vážne a úprimne, t. j. aby:
a) pravidelné si čítala Biblia a duchovnú literatúru,
b) pravidelne sa modlila aspoň ráno a večer a to individuálne i s rodinou (mužom, deťmi),
c) snažila sa vydávať svedectvo iným životom i slovom.
2. – Aby mala rada hostí a vedela sa im venovať.
3. – Aby mala pochopenie pre manžela - slúžiaceho brata, nezaťažovala ho domácimi prácami vtedy, keď jej dá jasne najavo, že sa potrebuje pripraviť na zhromaždenie, piše nejaké články a pod., aby ho k tomu ešte pobádať.
4. – Aby bola poriadokmilovná, vedela správne hospodáriť a ovládala domáce práce.
5. – Aby mala rada hudbu a spev. Môže byť elegantná, pekná, nie však za cenu kaderníkov a kozmetických prostriedkov. V móde by mala dominovať stredomost.

- Záujem o Slovo Božie.
- Povzbudzovanie muža k duchovnému vzdelávaniu, nezaťažovanie ho pletkami a zbytočnými starosťami.
- Má si vedieť nájsť chvíľu pre společné uvažovanie o Božích veciach.
- Mala by mať zmysel pre duchovnú hudbu a spev.
- S radosťou prijímať návštevy.

1. – 1. list Petra 3:2-4, Príslavia 31:30.
2. – Pre duchovné vedenie svojich detí by mala byť aj ona duchovná a splňať to, čo je napísané v liste Pavla Kološanom 3:1.

3. – Mala byť podporou mužovi na vinici Pánovej a byť jeho pomocnicou. Či mu je naozaj pomocnicou, vidieť na duchovnej úrovni manžela. Ona je srdcom, on je hlavou. Ak nie je harmónia, prejaví sa to predovšetkým v duchovnej oblasti.

4. – Príslavia 31:11-12.
5. – Príslavia 25:24.

1. – Musí byť veriacia.
2. – Duchovné veci musia mať prednosť pred ostatnými.
3. – Musí mi pomáhať, aby som premáhal svoje slabé stránky.
4. – Musí ma pobádať čo najvyššie neustálou, ale čestnou kritikou.
5. – Nesmie predo mnou nič tajíť (ani ja pred ňou).
6. – Nesmie mi odopriť dôveru ani vtedy, keď ju sklamem.
7. – Musí mi otvorené povedať keď som jej ublížil a v čom.

II. Ako si predstavuješ svoju „nastávajúcu“?

Mojou túžbou je, aby o dievčati, ktoré sa má stať mojom celoživotnou družkou platilo:

- Miluje Pána Ježiša nielen slovami, ale aj skutkami, čo sa prejaví v tom, že:
- a) Dáva prednosť Božiemu Slovu pred názorom sveta (1T 2:9-10, 1K 11:15).
  - b) Nie je skúpa v dávaní (Pr 31:20, 2K 9:6-8).
  - c) Má ochotné srdce kedykoľvek prijať hostí (Žd 13:2).
  - d) Nebude mi prekážať akoukoľvek formou v službe Pánovi, ale naopak, bude mi podporou a pomocnicou (Gn 2:18).
  - e) Nebude záhalčívá (Pr 31:27), pretože vie, že všetko čo robí, robí ako Pánovi (Ko 3:23-24).

Môj názor na dôležitosť krásy: Pr 31:30 ale v. 10!

Túžim mať otvorený dom pre Pána (Joz 24:15 b).

Chcem, aby moje budúca manželka bola:

1. – Nie radorečná (Pr 9:13).
2. – Vždy pohotová pri vydávaní svedectva, so Zákonom milosti na svojich perách (Pr 31:36).
3. – Verná manželovi.
4. – V duchovných veciach vychádzajúca vústrety manželovi.
5. – Poslušná a podriadená mužovi v zmysle Ef 5:22-24.
6. – Čistotná a usilovná.
7. – Triezva v obliekaní, nepodliehajúca každému výkyvu módy!

Nuž, veriacie ženy, matky a dievčatá, asi takto si vás predstavujú muži - bratia. Pozrite sa do tohto „zrkadla“, či ich predstavy splňate a ak nie, pokúste sa upraviť, čo sa dá. Neberte to len ako predstavy mužov, ale keďže sa priamo často cituje Slovo Božie, berte to ako predstavy Nebeského Ženícha ...

-jk-

NEMÁM ČLOVEKA

Tieto slová vyslovil človek, ktorý bol 38 rokov chorý, nevládne ležal na brehu rybníka s liečivou vodou a nemal možnosť sám sa do nej dostať. Aká to obžaloba ľudí, ktorí sa okolo neho pohybovali! Čo mu to bolo platné, že voda mala po Božom zásahu liečivú moc? To nebola úloha anjela dopraviť ho do nej. Bola to úloha ľudí. No on žaluje: „**Nemám človeka...**“ Až Pán Ježiš mu pomohol (J 5:1-16).

Čo je platné dnešným ľuďom, že žijú v dosahu Božieho Slova, ktoré je oživované Duchom Svätým, že žijú na tom mieste, kde bola vyliata krv Pána Ježiša pre ich duchovné uzdravenie, keď o tom nevedia; nemajú človeka, ktorý by im pomohol prísť do styku s Pánom Ježišom?! **A preto hľadme okolo seba s túžbou pomáhať ľuďom k spaseniu**, aby žiadny nás známy nemusel vyslovíť: „Nemám človeka...“ To by bola na nás žaloba pred Bohom.

Podobné slová vyslovil i Job, keď bol v najväčšom utrpení. Bratia ho opustili, známi sa mu odcudzili, sluhovia ho neposlúchali, domáci ho považovali za cudzieho, žena s ním pohýdala. Jeho priatelia ho potešovali „na trápenie“. Bol stále obklopený ľuďmi, ale „**nemal človeka**“.

Ci nie je i dnes podobne s mnohými ľuďmi? Žijú uprostred ľudí, ale nemajú človeka. Starobínce sa napĺňajú ľuďmi, ktorí nedostanú byt u vlastných detí. Človek človeku sa stáva vlkom a vôbec to nie je samozrejmé, aby bol človek človeku človekom. Prirozený človek je sobecký. Iba nový človek, ktorý je novým stvorením v Kristu, dosiahol inú prirodzenosť, nesobeckú. Preto je našou úlohou **pomáhať utrápeným, potešovať tripiacich, prejavovať súcit uboleným, robiť dobré všetkým, ale najmä „domácim viery“**. Aby nemohol človek, s ktorým lámem chlieb a spolu s ním oslavujeme Pána, vyslovil tie isté slová na našu obžalobu!

Aj apoštol Pavol prežíval takú skutočnosť, že nemal človeka — s jednou výnimkou. V liste Filipiánom píše o Timoteovi: „**Lebo nemám nikoho rovnoramžľajúceho, ktorý by sa verne a úprimne stal o vaše. Lebo ti všetci hľadajú svoje a nie Krista Ježišovo. Ale jeho dokázanosť znáte a že ako dieťa otcovi, tak slúžil so mnou vo veci evanjelia.**“ Aká to žaloba na ostatných, ktorí „hľadajú svoje“ veci, ale nie Božie kráľovstvo. A aký vzácný postoj Timotea!

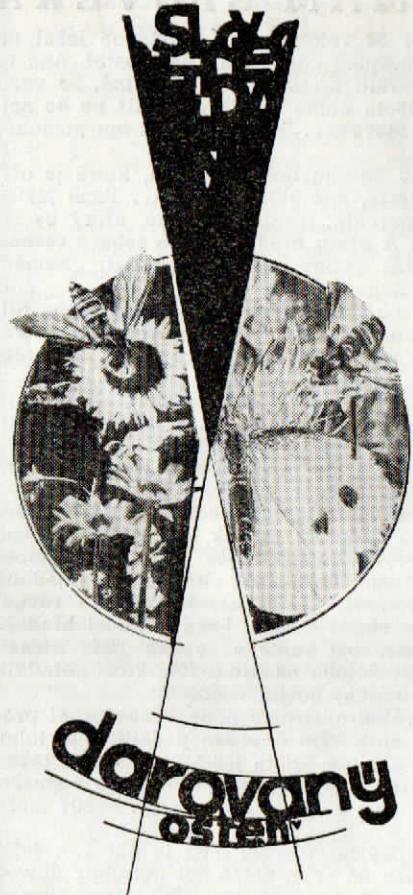
Často i naši bratia a sestry, ktorí sú veľmi aktívni v diele Pánovom, si právom postažujú „**Nemám človeka...**“ Niet sa s kým o prácu podeliť, niet toho, kto by im pomohol, lebo každý hľadá „svoje a nie Krista Ježišovo“. **Majme túžbu nasledovať našich starších osvedčených bratov a sestry a podporovať ich v službe.** Aby sa nemuseli žalovať Pánovi z nepochopenia na naše zahanbenie. Každý môže v práci Pánovej nájsť svoje plné uplatnenie.

Teda — budme človeku človekom! Najlepším vzorom nám je náš Pán Ježiš Kristus. Skrež človeka (Adama) vošiel hriech na svet, preto bol potrebný človek na to, aby bol hriech na ňom odsúdený a potrestaný. Nestačili starozákoné obetné zvieratká. A raz Pilát utýraného, pohaneného Pána Ježiša s tŕňovou korunou na hlave, predstavuje ľudstvu slovami: „**HEA, ČLOVEK**“ a vydáva Ho na smrť. Pán Ježiš je každému z ľudí tým človekom, ktorý sa ho zaujal, ktorý mu pomohol, ktorý za neho zomrel. On nám je vždy blízky a tiež tam u Otca sa za nás prihovára ako človek.

Hľadme na Noho ako na vzor a aj my všetci budme človeku človekom. Neveriacim — lebo potrebujú naše svedectvo o spasení; všetkým tripiacim a opusteným — lebo potrebujú priateľa; tým, ktorí pracujú na diele Božom — lebo potrebujú pomocníka.

● **Mnohí vedci a inženieri pracujú na vývoji a konštrukcii rakiet, o ktorých dôfajú, že nás ponesú do vesmíru, zatiaľ čo mnohí z nás si sotva nájdeme čas, aby sme navštívili opusteného priateľa na druhej strane ulice.**

● **Kto čaká, kým sa mu naskytne príležitosť, aby vykonal mnoho dobra odrazu, nikdy žiadne nevykoná.**

Normálne by sa zdalo, že ešte nemali prísť ľažkosti vek pripomína lúku ožiareň láčmi jarného slnka plnú voňavých kvetov a švitorenia všakovákeho vtáctva ktoré spieva pieseň o mladosti, zdraví, o vŕťaznom živote v Kristu Ježišovi

znenazdania však

bez predchádzajúceho avíza začalo to pichat do svalov a žil vstúpila apatia a melanchólia bez zaklopania na dvere organizmu, ktorý sa pripravoval na storaké vzlety najprv vládlo presvedčenie, že chmáry prejdú, že už už prerazia lúče slnka aby znova oznamili nové a ešte väčšie možnosti ist' vpred, slúžiť, a vifazil lenže miňali sa dni, týždne i mesiace a slnko sa povráčiť neusmievalo pretože bolo za oponou mrakov postupne bolo treba vziať na vedomie, že do tela sa dostal osteň lenže telo ho nechcelo, odmietalo ho na radu prichádzali lekári so svojimi kombináciami medicín človek zháňal pomoc a človeka a popri tom oč rána do večera štartovali k nebeskému Otcovi rakety s odkazmi a vzdychmi:
— Pane, pomôž!
— Pane, prečo je to?
— Pane, už nevládzem,
boli to a pichá,
býva mi nevoľno...
— Ja viem, mám byť
trpezlivý
a pokorný
napriek tomu slúžiť ďalej
ale ved sa do ničoho takto nechce nedarí sa,
nemôžem...
— Pane, prosím s apoštolom
zober osteň...!

ako rieka plával čas
do nenávratna
tu a tam prichádza úlava,
ba pocity presvedčenia:
Pán zobrajal,
pomohol,
vypočul!
lenže ked nebolo ostňa,
prihlásilo sa telo
a jeho žiadosti
vzdialenosť k srdcu Otca v nebesiach
sa badateľne predĺžila
o hodnotu ostňa

sľubovaná aktivity
sa naraz poprepletala
s využívaním času pre vlastné „ja“
len ked opäť zapichal osteň,
stupne na teplomeri duchovného života
ukazovali oteplenie

osteň začínať mať podobu daru
otvárali sa oči,
srdeč začínať poznať,
že osteň je prejav Božej milosti,
že je Božím darom
a za dar sa patri podakovať!
oj, nebolo to ľahké pochopenie,
nebolo samozrejmé dakovanie
mieša sa ono so vzdychmi:
— Pane, pomôž niesť...
ale otázniky sa gumujú
z napísaných hárkov dni
gumou Božej milosti a lásky
tam hore, k nebu štartujú
z kobercov pri lôžku
z podláž zhromaždenia
zo sedadiel auta alebo vlaku
z dláždič ulíc a chodníkov
z horskej stezky
a pokosenej lúky
štartujú letky modlitieb:
— Pochopil som, Pane môj,
že osteň si mi daroval
lebo ma miluješ,
lebo mi chceš dobre
lebo chceš, aby som Ti bol bližšie
prijíjam dar a dákujem zaň
ako len dieta dokáže velkému Otcovi
len jednu prosbu mám
popri hymnách vďakyzdania:
— Nech dovolí mi osteň — dar
ako sa len dá
pracovať
chodit
starat sa
slúžiť a lásku rozdávať
písat
a s chutou prijímat
chlieb každodenčný
ak Troja vôle, pravda, taká
nech nie mne.
Tebe bude chvála, česť!

-jkl-

Inzerce v Živých slovech?

Každý vek má své radosti i problémy. Zatímco s radostmi problémy nejsou, z problematických situací většinou radost nemáme. Říká se: Sdílená radost — dvojnásobná radost, sdílený žal — poloviční žal.

A podle Pisma: Radujte se s radujícími, pláchte s pláčúcími (Ř 12:15). Tedy sdílejte sel.

Pozorujeme, že se naši bližní nalézají v různých složitých životních situacích a rádi bychom byli užiteční v nesení jejich břemen. Mezi nejrůznější problémy dnešního století patří - osamocenost.

Během celostátního sejítí bratří t.r. v Ostravě byla věnována pozornost otázce osamocených věřících lidí. Těm, kteří bydlí ve vzdálených místech a postrádají obecenství, účinnou pomoc a radu, nebo partnera pro manželský život. V této situaci se nalézá řada věřících i mladšího věku. Do shromáždění mají daleko, prací jsou zaneprázdněni a možnost seznámení se za jednorázové návštěvy některého jiného sboru neb celostátní konference je nepatrnná. Je správné jim pomoci? Jistě ano, ale jak?

Byla by třeba, aby starší bratři, kteří navštěvují sbory i jednotlivé věřící, takové případy sledovali, za ně se modlili a radou jim pomáhali.

Další z možností je inzerce v našem časopise, v níž bychom zveřejňovali některé naléhavé požadavky našich věřících. Zdá se však, že všichni by tento způsob neuvítali. Nabízí se proto ještě další, diskrétnější řešení a to soustředit adresy bratří a sester s uvedením nejnutnějších osobních dat na jednom místě, ve zvláštním úseku redakce časopisu. Touto záležitosť pak pověřit důvěryhodného bratra, který by zprostředkoval dopisování, osobní seznámení při příležitosti shromáždění atd. Měla by to být akce důvěry, modlitby a lásky v tomto roztěkaném věku. Pán může jistě i tímto způsobem být nápadocem našim potřebám.

Napište nám, prosíme, své názory na tuto věc na adresu redakce nebo administrace našeho časopisu.

-šek

+++ ŽÍT KLDNĚ +++

Duch Boží je ve svém vlivu a působení na nás život mimořádně mnohostranný. Nečiní z nás žádné křesťansky uniformované lidi. Záleží mu na tom, aby v církvi Pána Ježíše Krista, v jejích mnoha údech způsobil, ztvárnil „plnost Kristovu“ (Ef 1:23). To není nikdy možné v životě jednotlivce, ale jen v množství údů církve, s jejich mnoha dary a povoláními.

Duch svatý se ve všech pak prokazuje jako Tvůrce nové, jednotné, základní úpravy jejich životů. Tvoří „kladné“ lidi podle předobrazu Pána Ježíše samého. Jak hluboce jsme však ze své přirozenosti zakoreněni v záporném myšlenkovém a životním směru! Proto tak rychle vzducháme a stěžujeme si. Žel, že své nitro mnohem ochotněji otevíráme záporné, deprimující zprávě nebo pomlouvačné řeči, týkající se našich bližních, než kladnému slovu uznání. Přitom se už dávno dovoláváme toho, že Bůh ten veliký zápor naší viny, upadnutí do hříchů, krví Svého Syna odstranil. Ptejme se sebe: jsme skutečně lidé vysvobozeni ze sevření toho záporného – při vši nedostatečnosti, jež se nás ještě v životě drží?

Kladný život je životem naplněným a proniknutým Duchem Božím. Tak to dokazuje apoštol Pavel v listě Efeským, 5. kapitole.

1. Kladně žije ten, kdo žije v Boží lásce

To platí pro lidi, kteří vycházejí z velké zkušenosti Boží lásky, lidi, které Pavel nazývá „milovanými dítky Božími“ (v. 1), lidi, jež obdrželi Boží život, aby nyní milovali „jako Kristus miloval“ (v. 2). Taková láska nezastává se jistě hřichu, ale zastává se vinníka v tom, aby mu bylo od jeho viny pomoženo. Staví mosty tam, kde jsou beznadějně hluboké, dělíci propasti, i když musela tyto mosty budovat obětováním svého vlastního života (v. 2)! Při pohledu na druhého vidí nejprve to, co spojuje, a ne to, co dělí. Naproti tomu tam, kde Boží láska chybí, vkrádá se velice brzy záporná vlna kritiky. Příkladá význam jenom a jedině tomu, co odpovídá vlastnímu zdání a přání. Jaké to znamená osvobození, zaplaví-li lidský život proud Boží lásky, té lásky, jež „všemu věří, všeho se naděje, všechno snáší“, protože počítá s velkými možnostmi Božími.

Záporní lidé nebudují, ale boří, a to v kterékoli oblasti. Lidé Boží lásky jsou však lidmi požehnání.

2. Kladně žije ten, kdo vděčně žije

Úlohou svatého Ducha je zvelebit Krista. Objasňuje v našem životě to, kym Pán Ježíš Kristus je, co pro nás znamená: včera, dnes až do věčnosti. A nemůže ani být jinak, než že skrze to přicházíme k chválení a děkování. Nový, kladný životní obsah se dostavuje a naplňuje život, životní prostor, jež předtím zabavovali nečistí duchové falešného zbožňování těla. „...tím více díkůčinění“ (v. 4), tak nám představuje apoštol působení Ducha. Takový dík nepovrstvává jenom za různé dary požehnání, jež jsme již obdrželi, ale i za ty, jež nám jsou teprve zaslíbeny. A z toho se radujeme a získáváme z takového základního postoju novou sílu. Není proto žádný div, že Pavel církvím doporučuje neustálé děkování jako základní tón jejich života (v. 20). Duch Boží takovou možnost vytváří.

3. Kladně žije ten, kdo žije v světle

„Synové světla“ nazývá Pavel lidi, jež byli skrze Pána Ježíše Krista napojeni na „Boží okruh“. K jejich životu náleží dle toho pak světlo a jasnost Boží. Vystoupili z temnosti a všeho pološera. Stálo je to sice zahanbení a ponízení přijít s hanbou svých hřichů před obličeji svatého Boha, ale Pán Ježíš jejich život učinil čistým, světlým a jasným. A v tomto díle Duch svatý nepřetržitě pokračuje. Nemají již tedy nic, co by měli skrývat, a nepotřebují se báslivě ukryvat do temna. Není již nutné, aby dělali „jako, že“. Žádná maska nemusí již zahalovat pravý obličej. „S odkrytou tváří spatřují nyní slávu Pána“, jsouce stále více proměňováni v Jeho světlost. Nyní z nich vychází dobrotivost, spravedlnost, pravdivost. Nejsou nastaveni kladně jen ve vztahu k sobě, ale působí přitažlivě a budí důvěru svého okoli a vnášejí mnoho kladného – dobrodinci Boží – do života svých bližních.

4. Kladně žije ten, kdo svůj čas vykupuje

Přičinou mnohé sklíčenosti, tisně, ochromení a nespokojenosti je to, že se nedáří naplnit čas daný k dispozici tak, aby život měl nějaký obsah. Tato skutečnost může tvrdě dotírat i na křesťana. Zde je základ mnohé nespokojenosti se sebou samým až k beznaději a zoufalství. Sebeobviňování a výcitky táhnou nás stále hlouběji do tohoto záporného kalu. Jak je v takovém případě důležitá Boží pomoc, Duch svatý, jenž je Duchem moudrosti a kázně. On nás učí, cvičí, abychom správně hospodařili s tím velkým kapitálem našeho času, daného nám k dispozici. Pavel píše o „vykupování“ času. Duch svatý nám zřetelně ukazuje, co v tomto času má přednost. Tlačí nás k využití této dobré příležitosti, tohoto Bohem daného okamžiku. Jindy zase zdržuje, jsme-li v nebezpečí promarnit neužitelně drahocenný čas. Jak nutně potřebujeme tuto pomoc, pomáhající nám vždycky včas a rychle, ale přitom s největší svědomitostí všechno činit. Když takto žijeme, máme radost a děkujeme za tento velký dar, Bohem nám z milosti darovaný: nás čas! Jistě se potom nedíváme záporně ustární do zítřku, ale vidíme i možnosti a příležitosti, které v něm Bůh má pro nás pohotové.

5. Kladně žije, kdo mluví pro druhého a ne proti němu

Záporná vlna je zvlášť silně přítomna v našem myšlení a mluvení. Jsme úzasně rychlí k tomu vyslovit o druhém nějaké nepříznivé slovo, i když nás zklamal třeba jen jedenkrát. Je skoro k nevěře, jak bez zábran a nevěčné mluvíme záporně o našich bratrích a sestrách a přitom se často hrubě prohřešujeme. Možná, že jsme si už na to tak zvykli, že nás ani naše svědomí neobviňuje. Přitom všichni toužíme po dobrém slově, proneseném k nám naším bratrem a blízním. Dobré slovo může být větším požehnáním než nějaký hmotný dar. Duch svatý nám dává osvícené oči nejen pro Pána Ježíše Krista, ale i pro bratra, abychom Boží dílo v jeho životě vnímali, uvědomovali si je, jakož i úlohu, kterou my vůči němu máme. Dává nám též stržlivý zrak, abychom poznali, jak velice my sami jsme odkázáni na to dobré „být spolu“ s tím bratrem. Neškodíme si většinou já sám, když tento, tak životně důležitý svazek, mými zlými řečmi zpřetrhávám? Jak kladně působí to „mluvění jeden k druhému“ na nás! Působí vyjasnění, doplnění, vzájemnou pomoc a nakonec společnou chválu Boha.

„Buďte Duchem naplněni“ – to není nabádání k přepojatému blouznění nebo extatickým zážitkům. Pavel nás volá pod plný dosah vlivu Ducha Božího, jenž nás vede ze vši záporné stísněnosti a skrytosti do svobody opravdově kladného života v následování Pána Ježíše. Rekněme k tomu své ano! Snažme se skutečně o to! Nestačí jenom málo, ale v celé plnosti vylít Duch svatý!

-
- K A P K Y Z M O Ř E**
- Snadné je ukrývat nenávist, těžší lásku a nejtěžší skrývat lhostejnost.
  - Mít pokoj neznamená být zbaven všeho utrpení, ale být očištěn od hořkosti.
  - Věřící má chodit před Bohem jako Jeho dítě, s Bohem jako Jeho přítel, následovat Boha jako Jeho služebník a chodit v Kristu tak, jak Jej příjal.
  - Jsou čtyři způsoby, jak můžeš mařit čas: nic nedělat, nedělat to, co máš, dělat to špatně a dělat to v jiný čas.
  - Mluvit znamená rozsívat. Nerozsévej ničeho, co nechceš sklizet.

PO STOŘÍCH APOŠTOLA PAVLA

ATHÉNY
(IV. pokračování)

sis" — dobrý odpočinek — a uchyluji se do svých domovů. V tuto dobu se prý pohybují v ulicích jen psi, turisté a policie. My však právě v tuto dobu vjíždíme do Athén, hlavního města Řeckého království. Ubytujeme se v malém hotelu na Sofoklesově třídě. osvěžujeme se a zkrátka se již očítáme v ulicích města.

V Leptokaryi trávíme poslední večer na terase v kruhu rodiny bratra Bliatese. Soumrak tiše dosedá na zem, zatímco vrcholy Olympu jsou ještě ozářeny paprsky zapadajícího slunce. Obklopeni řeckými spolužákoupenými hledíme na moře, po němž se před 19 stoletími plavil apoštol Pavel do Athén. Sest let později touto krajinou pod Olympem procházel. Loučíme se.

Casné ráno vjíždíme na dálnici směr — Athény. Od cíle nás dělí 430 kilometrů. Jízdu přerušíme v místě, kde strmá skaliska hor se dotýkají moře, v Thermopylách. Zastavujeme u významného památníku padlých Sparťanů, kteří roku 480 před n. l. podlehli přesile Peršanů. Památník tvoří velký relief boje a socha bojovníka se štítem a zdviženým kopím. Proslulý epitaf vybízející poutníka, aby se zastavil a „zvěstoval Lakedajmonským, že mrtví zde leží, jak zákon kázaly jím“ smutně kontrastuje se zběsilým provozem na přilehlé dálinci.

Je poledne, slunce nemilosrdně praží, Řekové se zdraví: „Kali anapav-

ATHÉNY spolu s přístavem Pireos soustředuji přes 2 mil. obyvatel, tj. čtvrtinu celého Řecka. Jsou čistým, bílým, moderním velkoměstem z betonu a mramoru. S přístavem jsou spojeny také podzemní dráhou.

Athény — město Théseova, největšího hrádny řeckých mýtů a Pallas Athény, bohyňé moudrosti a vítězné války, ochránkyne práva a umění. Za doby svého největšího rozmachu byly nazývány „žřitelnici Hellady“, neboť soustředovaly veškeré plody lidského ducha v oblasti vědy, umění, filosofie a kultury. Nad městem ve výši 80 m se vypíná slavná a krásná Akropol s antickými chrámy, pomník národní hrdosti, „jemuž není rovno na celém světě“. Zde žije Řecko slávou své minulosti.

Připomeňme si však, že za římské nadvlády nebulo již Řecko onou sebevědomou Heliadou, kleslo na úroveň provincie, národní hrdost Řeků byla ponížena, mnohá města vyloupěna a popleněna. Athény však žily dál a neztratily nic ze své slávy. Patřilo totiž

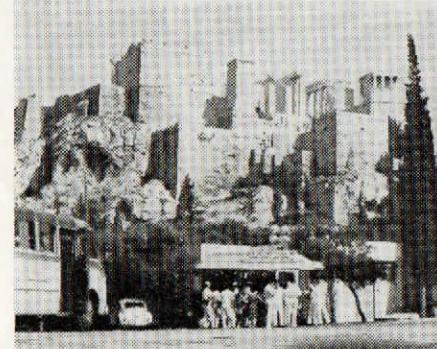
k dobrému mravu římské šlechty nějaký čas pobyt neb studovat v Athénách. A tak zde nacházeli nejsilnější inspirace všichni milovníci krásy a umění. Zde byl Caesar, Augustus, zde byl Cicero, Ovidius, Virgilius a jiní. Mnozí panovníci na důkaz svého obdivu k městu darovali prostředky na stavbu chrámů neb sloupových dvoran.

Apoštol Pavel se připlavil do athénského přístavu Pirea asi roku 51. Již zdálky jej vital znak pravdy a hrad bohů — Akropol. Nečteme v Pismu, kde se ubytoval, ale čteme, že si pozorně prohlížel město. Měl hluboký smysl pro vše, co bylo ušlechtilé, krásné a čestné (F 4:8). V Athénách se bylo skutečné na co dívat. Řekové měli smysl pro krásu. Vypráví se, že v této době měl každý athénský dům sochy a v každé ulici stál oltář některému z bohů. Mezi nimi se vyskytly i oltáře s nápisem „Agnoskó theó“ — neznámému bohu anebo „bohům Asie, Evropy, Afriky, bohům neznámým a cizím“. Pramenilo to z náboženské snahy poctit i neznámé bohy a získat si jejich přízeň. Město bylo přeplněno asi třemi tisíci pomníky, sochami a oltáři, takže někdo výstižně řekl, že „v Athénách najdeš spiš boha, než člověka“.

Musíme přiznat, že město ještě dnes působí na každého mocným kouzlem a je velkým zážitkem ohližet sice časem nahloďané, ale stále ještě krásné zbytky nejrůznějších staveb. Neraději

jsme se však procházel a zkoumali místa, o nichž víme, že jimi procházel apoštol Pavel. K takovéto cestě patří dlouho očekávaný výstup na Akropol. Začali jsme Agorou, místem, kde bylo tržiště, promenádní sloupořadí, obchody a správní budovy. Byla zejména zde společenským střediskem města, střediskem evropské kultury. Zde se konaly volby, vyhlašovaly války, slavnosti i státní smutky. Zde doběhl vyčerpaný běžec od Marathonu se zprávou „Zvitězili jsme!“ a padl mrtv. Zde se procházel se svými žáky Platon a Aristoteles a filosofovali o poznání podstaty Jsoucna, o nejvyšší ideji dobra atd. Tito ušlechtili pohanští myslitelé tušili, že za mythologickými představami jejich bohů stojí jeden Velký, Bezejmenný, Neznámý a toužili po Něm.

V době ap. Pavla ztratili Athéniští víru svých slavných předků. Zbyla jim jen pořekadla, všelijaké fráze a sňaha budit zdání moudrosti. Procházel se prý „s elegantními hůlkami, s vlasem v rukama silně navoněnýma ve filosofických pláštích. Měli vhodné průpovědi a pozdravy pro každou denní hodinu a byli pověřivější než staré bábky“ (Dr. Holzner). Na Agore navazuje Pavel náboženské rozhovory. Zvěstuje nové učení. Athéňané byli posedlí po novotách. Slyšet neb vypávět něco nového znamenalo vzruchu a senzací. Takové příležitosti vyhledávali. Ve Skutích 17:19 čteme „že se ho chopili a vedli na Areopag“, kde byl vyzván k vysvětlení těchto věcí.

Cesta z Agory na Areův skalnatý pašorek — Areopag měrně stoupá a netrvá déle než 10 minut. Je na půli cesty k akropolským svatyním. Areopág měl dvě části. Na hořejší skalní ploše se sedadly zasedal Nejvyšší senát, rozhodující instance v otázkách politického, náboženského i mravního života. Na prostranství dole se scházela Rada pěti set. Oba prostory spojovalo 16 schodů vytesaných do skály. Vše se dělo vždy pod širým nebem, aby soud v případě procesu se zločincem nezasedl s ním pod jednou střechou a neutrpěl na cti a vážnosti.

V tichém přemýšlení sedíme v místech, kde zasedal senát. Pod námi vůkol leží celé město i přístav. Za námi se jako obrovská kulisa tyčí majestátní Akropol. Uvědomujeme si, že se Pavel dostal na ryze pohanskou půdu, na níž nikdo před tím s takovou zvěští nevystoupil. Nastal vrcholný okamžik, celé město má slyšet evangelium. Přijme ho? Pavel by mohl být právem skličen velkolepým pohledem na okoli a skutečností, že se nalézá sám v pohanském prostředí a je v zájetí přívrženců epikurejské a stoické

filosofické školy. Zdá se však, že Pavel pocití malosti netrpí, ale ve vědomí, že zvěstuje jediného pravého Boha, zní zvučně Areopagem: „Muži Athénští...“

Historickou pravost Pavlova projevu potvrzuje dnes bronzová tabule vklíňená do skály Areopagu.

„Muži Athénští, pozoruj, že jste velcí citelé božstev. Když jsem totiž obcházel a prohlížel vaše svatyně, našel jsem i oltář, na kterém je nápis Neznámému bohu. Co vy tedy cítíte, ať to neznáte, to já vám zvěstuj...“ Pokračuje promyšlenou řečí, opírající se o filosofický způsob myšlení Athénanů. Mluví o Bohu, Stvořiteli nebe i země, o bratrství všech lidí, o konci dětinské neznámosti a konečně o Athénanům těžce pochopitelném soudu a vzkříšení. — Po těchto slovech je Pavel přerušen ironickými poznámkami: přijď jindy — poslechneme si tě. Sebevědomí a domýšlivá pýcha zabránila vstupu Boží milosti do lidských srdců.

Tak končí nejsmělejší Pavlovo vystoupení v pohanské akropoli — Athénách. Pavel je velice zklamán a uvě-

domuje si, že pro samé ohledy na „moudrost“ se nedostal k podstatnému: k vyslovení jména Ježíš, k vyprávění o Jeho životě, o Jeho lásce.

Z Pisma víme, že ani toto svědectví nebylo bez užívku, byl jen malého. „Uvěřili některé, mezi nimiž byl i Dionyzius Areopagitký, i žena jménem Damaris a jini s nimi.“ Při tretí misijní cestě však Pavel Athény mijí, o athénském sboru se nikdy nezmínuje a žádný z obvyklých dopisů jím nevěnuje.

Milý čtenáři, je možné, že i ty přitakáváš existenci Boha, připouštíš nutnost v něco věřit, máš své poznání a máš jako Athénané svoji filosofii. Zel, že s tím vším lze jít vstří věčnému zahynutí. Jen Ježíš Kristus je záchrancem života, nikoli moudrost tohoto světa. B. Pascal ve svém memoriálu se hlasí k „Bohu Abrahama, Bohu Izáka, Bohu Jákoba, Bohu Ježíše Krista, ne filosofů a ucenců“.

Před několika dny jsem měl zajímavou rozmluvu. Inteligentní mladý muž reagoval na mé svědectví o Pánu Ježíši takto: „Mnozí se rádi seznámit se myšlenkami Platona, Descarta, Kanta... i Krista, ale nikoho z nich nepovýšíme, nikomu nevěříme...“ V těchto slovech je sice nevěry. Ježíš stojí podle nich v jedné řadě s lidmi, bez božského poslání.

Není divu, že lidé pak tápou v nejistotě, když nevěří tomu, který je jim blíže než otec a matka, blíže než vlastní tepna — nevěří Bohu. Prázdnota pak a bezcínost je důsledek nevěry. Z vlastní zkušenosti smíme potvrdit, že je jen jedno východisko: se stoupit do hlubin nejhlbší pokory a poníženosti a v pokání hledat Boha i sebe.

Tam je možno se setkat se Spasitelem, pochopit význam kříže, Jeho lásky a vzít odpustění. Ježíš nevolá lidi k moudrosti, ale volá k sobě: „Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtížení jste a já vám odpočinutí dám“ (Mt 11:28).

Apoštol Pavel opustil pyšné Athény a jde rád mezi přístavní dělníky a remeslníky, mezi lid do Korintu. Vzpomíná na svůj příchod k nim a praví: „A já přišel k vám, bratři, nepřišel jsem s vynikající řečí neb moudrostí zvěstovat vám svědectví o Bohu. Nebof jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vám, než-li Ježíše Krista a to ještě toho ukřižovaného“ (1K 2:1, 2). Z těchto slov zní trpká zkušenost a pevné rozhodnutí, již nikdy se nepřizpůsobovat moudrosti tohoto světa.

„V Něm jsou skryti všichni pokladové moudrosti a známosti“ (Ko 2:3).
-sek-

ON ZOMREL ZA NÁS

Neveriaci farmár mal veriacu manželku, ktorá sa za svojho muža dlho modlila. Kazatel jej chcel pomôcť získať manžela pre Pána Ježíša Krista a hľadal príležitosť, aby s ním mohol prehovoríť o duchovných veciach. Príležitosť sa naskytla, keď ho farmár povolal do kurína, aby sa prišiel pozrieť na sliepku - kvočku, ako sedí na hniezde a spod jej krídel vykukujú malé kuriatka.

„Dotknite sa jej,“ vyzval farmár kazatela. Kazatel položil ruku na kvočku a pocítil, že je studená. „Vidite tú ranu na jej hlavičke?“, pokračoval farmár. „Lasica vypila všetku krv z jej tela a ona sa ani nepohnala, lebo sa bála, že zviera zničí i jej kuriatku.“ „O,“ divil sa kazatel, „to bolo práve to, co učinil Pán Ježíš za nás. On mohol uniknúť utrpeniu na kříži. Mohol zachrániť svoj život, ale On to neurobil, protože vy i ja sme boli pod Jeho kridlami. On zomrel za nás. Keby to nebol urobil, my by sme boli stratení.“

Farmár porozumel a přijal Pána Ježíša Krista za svojho osobného Spasitele.
Pripr. E. O.

rozpor DVOJITÉ LÁSKY

Jak předivné jsou cesty Boží u mladých lidí s jejich ideály a představami o budoucím životním partnerovi, svědčí upřímný dopis studentky, již Bůh dopomohl k vítězství nad sobeckým životem a osvětlil vztahy lásky a ctění rodičů podle Boží vůle.

Milá maminka a milý tatínek,

onehdy jsem se rozhodla obrátit se o radu do poradenské služby. V nejbližší budoucnosti zamýšlím podniknout některé kroky a proto Vám oběma chci napsat o svých myšlenkách a plánech.

Bez zřetele ke svému zaměření v příštím roce chci být blízko Pavla. Já vím, že se v našich vztazích kvůli tomu „propadla střecha“, ale dříve než „dojde též na podlahu“ dovolte mi, abych před Vámi ospravedlnila své jednání.

Vím, že obzvláště Ty, maminko, nedovedeš pochopit, co vidím na Pavlovi. Myslím, že je to jeden z těch posledních, které bys pro mne vyvolila. I já jsem dříve o něm tak soudila. Zajímala jsem se o něho pouze jako o každého jiného člověka. Ten hoch, o němž jsem snila ve svých pošetilých představách, musel být vysoký, hezký, inteligentní, atletický, hudebně vzdělaný, moudrý, vnímarý a ctižádostivý. A Pavel právě takový nebyl. Seznamovala jsem se postupně s více hochy – vysokými, ale žádný z nich nebyl takovým typem, který by mi vyhovoval. Stále jsem vyhledávala „svůj vysněný ideál“, až jsem v jednom městě potkala Richarda. Ten opravdu vyhlijel dost uspokojivě, aby odpovídal o ně zvláštní kvalifikaci.

Richard však měl pro mne překvapení. Lišil se od ostatních hochů, které jsem kdy poznala. Miloval každý okamžik života, byl však hluboce přemýšlivý a vnímavý, milující a účastný. Byla jsem uchvácena jeho životnosti, dotčena jeho jemnosti a osvobozením od mělkosti, povrchnosti a bezohledné sobeckosti mládí. Nejvíce ze všeho mne udivilo jeho vyznání, že miluje Pána Ježíše Krista.

Prosím, nepozastavujte se nad tím, když se zmiňuji o náboženství. Vím, že mé city ke křesťanství vám nic neříkají, jsou však velmi důležitou částí mé osobnosti. Prosím Vás, pokuste se o jejich pochopení.

Byla jsem Richardem a poselstvím o nesobecké lásce, kterou mi pečlivě vysvětloval, tak dotčená, že jsem se sama stala křestankou. Tento rozhodný krok jsem učinila právě večer po tom, co jsem se rozešla s Pavlem. Tehdy jsem si jasné uvědomila, že jsem vlastně nikdy nemilovala ani jeho, ani vás – jen samu sebe se svými sny. Vždyť vše, co jsem kdy dělala ve svém životě, bylo pro mne, mělo to výhovět mým vlastním přání a tužbám. Nemohla jsem si vzpomenout, že bych byla kdy udělala nějakou dobrovolnou oběť vůli někomu jinému.

A tehdy – o n o h o v e c e r a –
jsem prosila Boha, aby mi p o m o h l – aby mne naučil milovat
a aby změnil zaměření mého života.

Chtěla jsem být oproštěna od všech zbytečných sociálních nátlaků a nalézt onu životní radost, kterou jsem viděla u Richarda. Od toho prvého, trochu nejistého kroku viry, Bůh toto všecko – a ještě více – skutečně učinil!

Nikdy jsem ani ve snu nepomyslila na to, že Bůh mne povede zpět k Pavlovi. A kdy tak učinil, již jsem nemyslela na to, co by Pavel mohl udělat pro mne, nýbrž co já pro něho. On si brzo uvědomil, že se mé názory a činy změnily. To na něj zapůsobilo a též se odevzdal Pánu Ježíši Kristu. Nyní sdílíme lásku, která je mnohem hlubší než všecko, čeho bych byla mohla dosáhnout, kdybych byla našla „svůj původní ideál“. Nespočívá to v tom, „co já vidím na Pavlovi“, nebo zda já přiměřeně odpovídám jeho požadavkům, ale v tom, co můžeme dát jeden druhému.

Nemohu Vám vysvětlit, „co vidím na Pavlovi“. Nedivám se u něho na nic. Mohla bych lépe vysvětlit, co vidím „v nás“. Jsme radostní ve vzájemném dávání jeden druhému a pod vlivem Ducha Pána Ježíše Krista se učíme milovat nesobecky, sloužit jeden druhému, „umývat jeden druhému nohy“. Poznala jsem, že čím více dávám Pavlovi, činíc pro něho oběti, tímmilej mohu přijímat sama od něho. Následkem toho má nás vztah opravdovou silu.

Ovšem, Pavel a já jsme jen lidmi. Někdy selžeme v zachování tohoto „božského standardu dávání“. Jsem jista, že v budoucnosti nebudeme ušetřeni různých zkoušek. Přesto však věřím, že Duch Kristův žije v nás obou a že, pokud budeme přicházet k Bohu o pomoc v těchto zkouškách, On znova zaměří naše kroky k Sobě, pryč od nás samých!

Bůh mne naučil milovat nejen Pavla, ale On mne pomohl milovat i vás oba novým a hlubším způsobem. Pomohl mi, abych si uvědomila, že bych měla být ochotná i pro Vás přinést oběti. Pokusila jsem se o to, ačkoli Vám to nebylo po vůli, protože neuznáváte platnost mé nově nalezené viry. Snažila jsem se být ochotnou a pracovitou u vás – doma, být otevřenou a čestnou vůči vám a ovládat svou náladu a nepřít se, když s vám nesouhlasím. Neměla jsem vždy úspěch, ale pokusila jsem se o to. Chci se v těchto věcech ještě polepšit; vím, že mi Bůh přikazuje ctit svého otce a matku. A ve své dobrativosti mi pomohl právě toto činit. Pomohl mi k tomu, abych vás viděla jako dva lidé, kteří mne velice milovali a dali mi toho tolík, že nejsem s to přiměřeně vyjádřit své díky. On mi pomohl být vděčnou i za všecku kázeň, které jste mne podrobovali a abych si uvědomila, že ona byla projevem Vaší lásky. S jeho pomocí jsem vděčna za úzký rodinný kruh, který jsem vždy měla. Jak Ti kdy mohu, tatíku, poděkovat za Tvůj příklad čestnosti, poctivosti a kázně? Jsem tak vděčná, že jsi mne naučil, abych se nebála práce. Děkuji Ti též za poslední doby, kdy jsi se snažil mne chápát. Teprvé během minulého roku jsem došpela k ocenění Tvého úsilí o úsměv uprostřed nezdraví nebo napětí a Tvého způsobu zacházení se mnou jako s dospělou, když jsem si na ni jen hrála.

A dospěla jsem též k tomu, maminko, abych i Tobě byla vděčná. Myslím si, že teprve tehdy, když jsem odešla z domu, jsem ocenila to teplé ovzduší, které jsi dokázala vytvořit jako součást našeho domova. Nikdy jsi se neunavila běháním od obchodu k obchodu pro mé potřeby a přání a vždycky jsi měla upřímný zájem o všecko, co jsem kdy dělala. Pro všecky tyto věci Tě cítím a miluji. Bolí mne to když vím, že se budeš trápit nad tímto dopisem. Přesto však cítím, že je to nejskvělejší věc, kterou mohu udělat.

Stojím před problémem, kdy se dvě lásky dostávají do rozporu. Buďto musím ranit Vás, nebo Pavla. Kdybyste tak věděli o hodinách, po které jsem o tom přemýšlela! Mluvila jsem se dvěma Božími služebníky s velmi odlišnými názory o životě, přesto však oba cítili, že když jde o volbu partnera pro život, musí to být rozhodnutí mé. Uvažovala jsem o Vašich kritikách Pavla, avšak stále cítím, že jeho čestnost, poctivost, nepředpojatost, láska a starostlivost jsou daleko důležitější než povrchní kritika z Vaší strany. A nadto nadevšecko sdílíme společnou lásku Kristovu, která dala našemu vzájemnému vztahu pevný základ a trvalou silu.

A tak s opravdovou modlitbou a zdráháním píši tento dopis přejíc si jen, abyste mohli sdílet Pavlovu a mou radost spolu s námi. Vím, že budete tím pravděpodobně zkormoucení, ale nemohla jsem jinak. I kdyby byla Vaše reakce na můj dopis jakkoliv záporná, nepřestanu Vás nikdy ctít a milovat.

Vaše dcera Naďa.

Přel. D. O.

CITUJEME SPRÁVNE?

„...ktorý chce, aby boli všetci ľudia spasení... jeden aj prostredník Boha a ľudi....“

1Tm 2:4-5

Pri službe slovom i v modlitbách sa pomerne často stretávame s výrokom „ktorí sme (kedysi) ani ľuďmi nebolí...“ Zrejme ide o nesprávne citovaný text *1Pt 2:10*. Mali by sme sa vždy usilovať o presné citovanie Pisma ak sa nechceme dopustiť chýb, niekedy veľmi závažných. Písma nás nenecháva na pochybách, že ľovek ani po páde neprestal byť ľovekom, stvoreným na obraz Boží (*Gn 9:6; 1K 11:7; Jk 3:9*). Toto je dôležité ako pre učenie, tak aj pre praktický život.

Jedného večera prišiel do evanjeličného zhromaždenia mladý muž, ktorý bol v zajati omamných drog; jeho tvár mala vnímavý výraz, bola ovenčená dlhými kučerami, nosil „texasky“ a nohy mal obuté do sandálov. Po zhromaždení povedal: „Toto je úplne nové, nikdy som také voľačo nepočul.“ Prišiel aj na nasledujúce zhromaždenie. Keď ho kazateľ pozdravil, pohľadol mu mladík do tváre: „Pane, toto bolo nádherné privítanie, prečo ste ma pozdravili práve takýmto spôsobom?“

„Lebo viem kto ste – viem, že ste stvorený na obraz Boží“, znala odpoved, ktorá bola úvodom k nezabudnuteľnému rozhovoru.

mk

TOTO PRAVÍ AMEN, SVĚDEK VĚRNÝ A PRAVÝ

Zjevení 3:14

Členenie slova Amen a jeho čiselná hodnota odkryvají nám jeho hlboký význam. Podle tajemnej hebrejskej abecedy se slovo Amen môže rozdeleniť na tri samostatné pojmy:

- „A“ — vzťahuje sa na slovo „Alef“ a vyjadruje Boží jméno. „El“ znamená Bůh.
- „M“ — predstavuje slovo „Melek“ a znamená Kráľ.

3. „N“ — zastupuje hebrejské slovo „neeman“, ktoré znamená pravdivý — opravdový.

Podle tohto členenia tedy A-Me-N znamená „Hospodín je opravdovým králem“ (viz *1S 12:12; Ž 10:16; 29:10; 47:3; 74:12; Ef 3:15* a iné).

Mysleme na túto větu vždy pri čtení slova Amen. Zjistíme, že je v tom veľká pravda a hlboké tajomstvo.

Čiselná hodnota slova Amen v hebrejskej abecede sa rovná výrazu „Jehova Adonai“ a znamená „Jehova je Pánem všeho“.

Prip. ed-u

VZPOMÍNKY NA BUDOUCNOST

je názov knihy Ericha von Dänikena, ktorá sa v poslední době stala bestsellerom, tj. jednou z nejčítanejších kníh. O jejím obsahu bolo již napsáno mnoho článkov, pojednání, ve vedeckých i náboženských časopisech. Hodně se o ní mluví i mezi věřícími. Vždyť autor se v této knize odvolaval i na Bibli a dokazuje, že v „dávnověku“ zažili naši predkové návštěvu z vesmíru“, že „synové Boží“ z *Gn 6:1-4* byli vlastné kosmonauté z jiné planety. Podle Dänikena Lotova žena se „zadívala přímo do atomového slunce“ po výbuchu, kterým byla zničena Sodoma a Gomora. Truhla smlouvy, které se dotekl Uza a proto zemřel, „byla nepochyběně nabita elektřinou“, atd.

Tyto a ďalšie výroky vychádzají z viry v UFO, o ktoré jsme uverejnili pojednaní v nultém čísle (1969) našeho časopisu. Nemusíme jisté obšírné zdôvodňovať to, že se nemôžeme s tímto pohľedom na biblické udalosti ztožiť, že ono „Bible má zcela určité pravdu“ je treba chápať ako príkaz ufologie, ve ktoré se ztráci pojem Bům a základní pravda o spasení skrze Pána Ježíše Krista. Tato kniha obraci zájem čtenáre od viry k lidským predstavám, od význeného přístupu k Božím pravdám k fantastickým úvahám. Plní se slova Písma, že mnozí uvěří bludu, protože neprijali lásku k pravdě.

-jos

VYSKÚŠAJTE SVOJU ZNALOSŤ MATÚŠOVHO EVANJELIA

- Pánu Ježišovi sa prišli do Betlehema pokloniť
 a) traja mudrci
 b) štyria mudrci
 c) niekoľkí mudrci.
- Po Herodesovi, ktorý chcel usmrtiť Pána Ježiša ako diefa, nastúpil na trón
 a) Herodes Antipas
 b) Archelaus
 c) Agripa
- V kázání na hore povedal Pán Ježiš slovo „blahoslavený“
 a) sedemkrát
 b) osemkrát
 c) devätkrát
- Ako zemi Sodomáňov bude v súdny deň tažsie
 a) Betsaide
 b) Kafarnaumu
 c) Sidonu
- Zástup, v ktorom Pán Ježiš nasýtil 4 000 mužov, bol s Ním
 a) dva dni
 b) tri dni
 c) jeden deň
- V podobenstve o hospodárovi tento išiel do mesta rajat robotníkov
 a) trikrát
 b) štyrikrát
 c) pätkrát
- Synovia Zebedeovi, za ktorých sa prihovárala ich matka u Pána Ježiša, sa menovali
 a) Ján a Jakub
 b) Peter a Ondrej
 c) Filip a Bartolomej
- O tom, čo bude znamením Jeho príchodu, rozprával Pán svojim učeníkom
 a) na Olivetskej hore
 b) na púšti Zif
 c) pri Genesaretskom jazere
- Žena rozbila alabastrovú nádobu masti a vyliala ju na hlavu Pána Ježiša v
 a) Betanii, v dome Márie a Martý
 b) Betanii, v dome Šimona Malomocného
- Jeruzaleme, v dome Márie Magdalény
- Na Golgotu dávali Pánu Ježišovi piť ocot
 a) jedenkrát
 b) dvakrát
 c) trikrát
- Do šariátového plášťa obliekli Pána Ježiša
 a) Kaifášovi služobníci
 b) Heródesovi vojaci
 c) Pilátovi vojaci
- Že bol Peter ženatý vieme zo zprávy o jeho
 a) manželke
 b) svokre
 c) detoch
- To, že prichádzajú v ovčom rúchu, ale vo vnútri sú dravými vlkmi, sa vzťahuje na
 a) farizeov
 b) saduceov
 c) falošných prorokov
- Ked Peter zaprel trikrát Pána bol
 a) vo dvore Kaifášovo domu
 b) v nádvori Pilátovéj siene
 c) v nádvori chrámu
- Zachariáš, syn Barachiášov, zomrel
 a) prirodzenou smrťou
 b) bol zavraždený medzi chrámom a oltárom
 c) neznámym spôsobom
- Pán Ježiš spomenul slovo „cirkev“
 a) jedenkrát
 b) dvakrát
 c) trikrát

Odpovede, doložené kapitolou a veršom, zašlite na obvyklú adresu do 14 dní od doručenia časopisu.

-jos

Tajenka biblické křížovky 4. čísla zní:

RADUJTE SE V PĀNU VŽDYCKY

Odměnu zasláme tentokrát čtenářům:

1. Viliam Cebo, Smolenice
2. Miroslav Graner, Žemberovce
3. Josef Sárička, Litvínov

15. V Ž D Y S T E B O U J S E M !

Moderato

M.Rafajová-J.P.Nemánský

1. Vždy s tebou jsem, ať kolem noci stín, ať srdce
2. že ra-dost lé-tla jako mo-týl v dál? Žes nadě-
3. Já k sro-zu-mě-ní to-bě po-slou-žím a ces-tě

dě-sí hlas y z prohlubin. Vím o tvých strastech,
je už všechny pochoval? Zde rá-mě mé - jen
jíž máš krá-čet, vyučím. Já v těžkých zkouškách

vi-dím sl-zy tvé, jsem u te-be, jen chop se
věr a zanech snů, když všechno prchne-s tebou
sí-lu, ra-du dá-m, jen ne-strachuj se, ne-zú-

ritard.
ru-ky Mé, jsem u te-be, jen chop se ru-ky Mé
zú-stanu, když všechno prchne, s tebou zústanu
staneš sám, jen nestrachuj se, nezustaneš sám